

BONAMENTS

Barcelona, 1939...
Catalunya i territoris de la República...
Amèrica llatina i Portugal, trimestre...
Països convulsos, postal, 10...
Altres països, 10...
ANUNCIS I RECLAMS ENIGMA TARIFES

Les notes preuades han d'esser transmeses en estallos

LA PUBLICITAT

EL TEMPS

Pressió al nivell de la mar: 770 mm.
Temperatura: 15° C.
Vents: ENE, 10-15 km/h.
Humiditat: 75%.

Els desil·lusionats VOLIENT PODER I ELS DONEN JUSTICIA

A ran del 8 de gener nosaltres, en mig del tràgic mogut per certa premsa de Barcelona, la qual, amb més passió que memòria, posades en oblit les seves campanyes contra el senyor Aznar, per massa cruel, per massa cruel, per massa cruel, les repressions dels moviments anarquistes, excitava el govern de la República a la repressió sagnant d'un moviment anarquista, sostinguérem que el remei no estava en els quatre crits històrics que hom pogués engegar en un moment, sinó en la contínua tasca d'anar imposant la llei i la justícia. Afegíem que no era pas qüestió de fer una d'aquelles "feines de gandul", com diu el poble, que consisteixen en quatre esgarapades i, bé o malament, sortir del pas, sinó que volia una voluntat ferma i seguida. Aquesta era i és la veritable revolució, a Espanya. I tant els fracassats revolucionaris d'aleshores com els cridaners que volien atiar el govern de la República no eren més que uns representants endarrerits de la mentalitat de l'Espanya monàrquica.

Aquesta incontinència ens semblava el mal pitjor i el que havia de combatre més aferrissadament la República. Més que els morts i ferits, lamentables, certament, però que davant la història no feien pes, era temible la poca solta d'uns i altres: la dels anarquistes, que sense preparació ni brúixola s'havien llançat al carrer com en un tràgic carnestoltes, i la dels esportuguts baladriers de la demagògia, que, per tant, poca cosa demanaven no menys que unes vacances de tota legalitat.

Així estàvem aleshores. Doncs ara estem en la mateixa situació. Només han canviat els personatges que tenim enfront. Hi ha uns altres baladriers i uns altres inculpatos. Però també hom es proposa mobilitzar les passions i, encara més, les concepcions i—i després la reflexió i el bon sentit. En comptes de treure les conseqüències lògiques dels fets hi ha qui en voldria extreure de forçades i antinaturalment. Per començar, els mateixos fets són vistos d'una manera deformada.

Els esdeveniments de Casas Viejas, que és del que es tracta, constitueixen un episodi típic d'aquesta reminiscència de l'esperit vell dins l'Espanya nova. Començant pel paper del famós capità Rojas, home que es re tracta moralment dintre les seves declaracions, i acabant pel de tota la castor de polítics, els uns professionals de la neurofàgia demagògica i els altres del reaccionarisme més cruel i atàvic, que juguen amb històries de sang i de misèria i especulen amb la indisciplina de l'exèrcit i l'esclavatge de la República per a profits particulars. No n'hi ha—com sol dir-se—un pam de net. Aquí veiem un home, una fera, executat material d'una assassinata. Prometent després callar, amb al·licients de diner, i després desmentint-se i parlant; essent tan escrupolós a dir-ho tot que ni perdona les dones. Tan amic de la justícia, que no es posa en joc fins que té por... i que comença una obstrucció parlamentària. Tan agut, que per treure's del damunt una sang, de la qual no pot sortir-se'n, intenta esquitxar un home a qui devia favors. Tan obediènt, que si li insinuen que sigui sever ho compleix amb escreix; però tan oàndid que no es fa l'úter d'ordre escrita... i, què dimoni, i quan un home és prou mala ànima per a complir certes ordres, val la pena que tingui almenys l'astúcia de guardar-se una bona retirada! En fi, un home que es despulla moralment.

Aquest personatge, que hauria encoratjat dintre la host d'un Martínez Anido, és l'arma que s'enganyen contra el Govern els monàrquics, els radicals i les extremes esquerres, formant pinya. En la base de totes les acusacions i de totes les evolucions dels crims palcos o anar-

El conflicte xino-japonès

Mentre el ministre de la Guerra japonès, general Sato Araki (a l'esquerra) dona per acabades les operacions a la província de Jehol, el general xinès Xiang-Sue-Liang (a la dreta) — que en data que havia dimisit — anuncia una contraofensiva xinesa

Importants projectes de llei al Parlament Català

La renovació dels regidors per l'article 29. L'aprovació dels nous impostos als barcelonins. El primer emprèstit de la Generalitat

La sessió d'ahir va començar amb una interpellació del senyor Vallès i Pujals sobre el suposat retard en l'articulació dels serveis d'Administració local, que va ésser contestada pels consellers de Finances i Governació. Acte seguit, el conseller delegat va llegir a la Cambra un projecte de llei, autoritzant el Consell Executiu per a emetre 30.000 obligacions que importaran en total 15.000.000 de pessetes. Aquestes obligacions, que seran posades en circulació a la par, són lliures de tota taxa d'impost; rendiran el 6 % i seran reemborsables pel seu valor, en el termini de 3 anys. El segon paràgraf de l'article segon estableix que la Generalitat podrà recollir-les, abans de llur venciment, abonant capital i interessos vençuts.

Un altre dels projectes de llei llegits ahir a la Cambra facultat l'Ajuntament de Barcelona per a ajornar, per un període de cinc anys, les amortitzacions estipulades en els Emprèstitos municipals. Faculta també aquest Ajuntament per a poder elevar i fer extensius els ja existents, i també per a crear nous arbitris que gravin matèries diverses.

El tercer projecte facultat els Ajuntaments a què puguin, en una segona sessió, aprovar els Pressupostos, amb el vot suficient de la majoria dels regidors assistents.

El quart i darrer projecte de la tarda, relatiu a la substitució dels regidors elegits per l'article 29, va llegir-lo el conseller de governació. En l'article tercer estableix que el conseller de Governació, en aquella ajuntament on els regidors elegits per l'article 29 fossin en majoria, pot nomenar un veí que presidirà la Comissió gestora. Com pot comprendre's, aquest projecte provocà les iras regionalistes i un agut retret al conseller de Governació, titillant-lo de Romero Robledo.

La resta de la sessió va ésser moguda, continuant el pugilat entre la minoria regionalista i la socialista. El florilegi culminà en dues o tres ocasions, en les quals es pronunciaren els mots més gruixuts que s'han sentit a la Cambra.

Al final de la sessió va ésser ràpidament aprovat l'article novè, perquè tots es van adonar que ja n'havien fet prou.

(Llegiu el text dels decrets a la pàg. 8)

El viatge de MacDonald a París i Ginebra

Conversacions franco-angleses

Ja feia alguns dies que es parlava de la probabilitat de conversacions franco-angleses encaminades a aclarir l'embolicada situació política internacional. Fins d'havia insinuat que el cap del govern francès, Daladier, aniria a Londres; però tot d'una MacDonald i Simon han pres la decisió d'anar a Ginebra passant per París, i l'ambaixador anglès a França, lord Tyrrell, rebé l'encàrrec de fixar la modalitat d'una entrevista amb el president del Consell francès, Daladier, i amb el ministre d'Afers estrangers, Paul Boncour.

Els ministres anglesos van arribar ahir a París, i avui hauran lloc les converses en els salons del Quai d'Orsay.

Quin ha estat el motiu que ha induït MacDonald a emprendre tan sobtadament aquest viatge?

Sembla que els resultats de la votació a la Conferència del Desarmament sobre el pacte de mútua assistència entre les potències europees, que constitueix la millor garantia de seguretat, haviu impresionat MacDonald, que considera aquest fet com una amenaça per a la sort de la Conferència del Desarmament. En efecte, el pacte ha estat acceptat per 14 nacions contra 5, sobre 50. Estats participants: 55 en opinió de no tenir la sensació que existís una majoria, en substitució la cosa no és així. Entre els 14 acceptants hi ha només dues grans nacions, França i Espanya, mentre que l'han rebutjat Itàlia, Alemanya, Àustria, Hongria i Holanda. Anglaterra, i així que ha recomanat als altres Estats que votessin el pacte d'assistència, s'ha abstingut, declarant que no es pot comprometre, després d'haver signat el pacte de Locarno, pel manteniment de la pau al Continente.

Motiu estrany, si es considera que quasi tots els altres Estats també són signataris del pacte de Locarno, però que s'explica amb la voluntat de reprendre aquella política d'esplendidi al·liment que sempre ha caracteritzat el Foreign Office, però que no és gaire viable donades les actuals condicions mundials.

L'objectiu, doncs, de la visita de MacDonald i Simon a París i Ginebra, és el de salvar el que és salvable de la naufragada Conferència del Desarmament.

Sembla intenció del Primer ministre anglès proposar la codificació de tot el que ha aprovat la Conferència, així com una treva de dos, tres o cinc anys en els armaments, cosa que Alemanya ja ha fet saber que no acceptaria. També sembla intenció de MacDonald fer una temptativa desesperada de conciliació entre París i Berlín — desig que, com és fàcil de comprendre després del triomf de Hitler, no pot sinó restar en estat de desig —, i en el cas que això no sigui possible, de treballar per a un acostament entre França, Itàlia i la Petita Entesa. Sobre això, Perinass assegura, en l'Echo de Paris, que hauria pensat una mena de sistematització de la famosa qüestió naval, que conciliaria els punts de vista de Roma i París.

En resum, és la sensació que MacDonald vol assumir una nova actitud en el desenvolupament de la política internacional, sortint d'aquella incertesa fins ara seguida i que ha creat equívocs i encoratjat els perillors de la pau.

Si és així, podem dir que més val tard que mai.

No se sap quin resultat podran tenir les gestions del cap del Govern britànic; però indubtablement les seves converses de París i de Ginebra adquiriran un caràcter de notable importància històrica.

El desordre als nostres camps Seguint els límits del focus rabassaire

Reportatge de CARLES SENTÍS

La collita més propera — la del blat — ja neguiteja els esperits

Una pregunta indiscreta

—Algun fet anecdòtic, em demaneu? No segueu sarcàstic... Aquell propietari, mentre restava amb el seu silenci el que més amunt, sobre aquest paper, són punts suspensius, em mirava enormement rancunós. Tot defraudat després d'haver fet una pregunta totalment antidiplomàtica, ja em disposava a agafar el barret.

—Però és que us heu pensat ja que creieu que s'hi val a fer bromes en coses tan serioses? És que heu vingut a divertir-vos a les nostres costelles? Bé, vaja... i casos anecdòtics... Casos anecdòtics a mi...

En tot cas voldrien dir casos dramàtics, casos trágics o casos patètics... D'això sí que n'he vist, i estic segur que en viuré; sobretot de trágics.

—Per què? Molt senzill. Si veieu per la proxima collita, em veuen tot el dia amb una escopeta al coll i una pistola a la butxaca a punt de fer-ne ús; aniré tot el dia armat com un guardarmany.

—I doncs, que s'han cregut! Que he de morir de fam! Defensaré les meves parts de fruit a trets, a queixalades o a esgarriades encara que vingui tot un exèrcit amb Companys al davant.

Avui el gat, demà l'amo

Segueix el monòleg del modest propietari:

—Potser si que es pensen que sóc com aquell mitja-cerilla (es refereix a un altre propietari amic i veí seu) que total perquè en sortir un dia de casa seva el van emparar a cops de pedres va dir que ja s'ho podien quedar tot, i es va conformar a ésser una mena de "gallo de Morón".

—Tampoc no m'esparanté com aquell propietari d'un poble de per aquí dalt pel sol fet que un dia un parcer va anar a l'exèrcit de casa seva i matà el gat d'una perdiguera tot proclamant victoriós: "Avui el gat, demà l'amo".

—L'octubre passat — quan ho evoco les sangs es cegen — se m'apropà un parcer i amb tota la barreja d'aquest món em va dir: per aquest any no us deu res, però us he deixat quatre rengleres de ceps per a venenar. És a manera de comiat. L'any que ve no tindreu ni un gotí de raïm. Així m'ho ha dit En Galés, i ell és l'amo de la província, ja ho sabeu.

Adaptabilitat al medi

Un eminent polític madrileny que ocupa una situació única — i paradoxal — dins la República, ens deia poc dies ha l'estor que li va causar de veure el nombre d'ex-dretistes i ex-missaires que van ingressar als partits d'esquerra a la vetlla de les eleccions a diputats a Corts Constituents.

Realment, el fenomen és admirable: admet en un ram com el de la conversió o l'apostasia política, que compta amb un vastíssim i variat repertori.

No és pas que desconegui la possibilitat de conversions alhora fulminants i sinceres. No sovintegen, però n'hi ha, n'hi pot haver. Un democrata pot en un girant d'ulls esdevenir un autocrata convençut, i un reaccionari ferreny pot amb la mateixa velocitat convertir-se en esquerrista generós. No neguem la plasticitat meravellosa de l'ànima humana.

Però temibles metamorfosis si són sinceres solen anar acompanyades no sols de crisis íntimes i profundes, sinó d'alguna senyal exterior, d'alguna catàclisme, d'alguna fet insòlit i impressionant. No cal precisament que el llamp de Déu enlluerni l'alteri el que va a modular de pensaments o de sentiments, com s'esdevé en el cas celebrat del perseguidor de Sabí de Tara.

Tampoc és indispensable que la dona adonada li mostri, com al flogedari cavaller Ramon Llull, un pit malenat pel cranc. No. El camí de Damasc, la crisi renovadora, pot adoptar altres fórmules menys espectaculars o novel·lesques. Però si és una veritable crisi, té sempre un origen visible, un punt de partida ple de vibració psíquica.

Aquests reaccionaris que en un tres i no res, a l'adveniment de la República han ingressat en els rengles del radicalisme o del bolxevisme, com els liberals que, precipitadament, engrosiren els quadros de la Dictadura en els anys 1923 i 1924, i quina crisi interna han passat? Quin llamp celest els ha ferit? La visió de quina nafra els ha trastallat?

No ho sabem! Ni ells han pres la feina d'explicar-nos el mecanisme de llur conversió, ni nosaltres hem pogut esbrinar-los.

Aleshores, bé ens serà fàcil de classificar aquests canvis en el mateix rengle que aquelles mutacions de color i fins de forma que experimenten certs paràbits, així terrestres com marins, per assegurar-se una còmoda subestècia.

Pobre d'ell!

—Que us creieu que ho fareu? — em fa aquesta pregunta tot congestionat, posant les dues mans sobre la taula, mig incorporant-se i traient espurnes dels ulls.

Com què jo romania impertorbable, afegí:

—Digueu, digueu... Responguem-me: Ho farà?

Donat el seu estat, temí que sofria una al·lucinació i em prengué pel parcer. Timidament vaig dir:

—Em sembla que no; com ho puc saber?, pobre de mi...

No ho farà! — la negació va acompanyada del clàssic cop de puny sobre la taula — No ho farà encara que li ho digui En Galés, que tota sabem que mana més que el mateix governador.

No us enfurismeu així

—Oh! no; si jo encara sóc dels menys empitjats dels propietaris per ací. En trobaríem una gila que tenen peuplats per al futur dels meus radicals que els mena. Al capdavall jo quasi no en tinc de terra, i encara més de la meitat jo la mato la treballa. Tant que crides aquesta gent i et men pare també ho va de parcer; ho va ésser fins a les últimes volences. Perquè ho ableguem.

Demà es presentarà a la Cambra el dictamen de la Comissió que ha anat a Casas Viejas

El senyor Aznar plantejarà la qüestió de confiança

Madrid, 9. — La comissió parlamentària de Casas Viejas ha estat reunida fins a les vuit del vespre.

El senyor Jiménez Ariza, un dels elements més destacats de la Comissió parlamentària que ha anat a Casas Viejas

A més de l'extensa declaració presentada per l'ex-director general de Seguretat, senyor Menéndez, han comparegut davant la dita comissió el metge dels guàrdies d'assalt, senyor Villa, i el tinent del mabús com senyor de Miguel, quedant amb això acabades les indagacions.

L'informe de la comissió serà redactat demà al matí, i comprèn tant la relació dels fets apreciats per la visita a Casas Viejas i les declaracions prestades per tots els que hi ha estat present, com la reserva dels que componen aquesta comissió ha estat absoluda per haver acordat guardar el co-

Els radicals s'exasperen i abandonen tumultuosament la Cambra

Madrid, 9. — Els radicals — que no s'acaben d'adaptar al règim parlamentari — han donat avui un espectacle lamentable al Parlament. No sabem si es tracta d'una qüestió de tònica. Si així fos, no es compen a què pot treure cap una actitud d'aquest calibre. Els mateixos que pretenien fer morir el Govern a la carretera d'Alcàntara amb una tònica d'obstrucció capaç de posar a prova tota mena de nervis, ara resulta que sobre la pols d'aquesta carretera encara existent, han perdut els batres.

En presentar el Sr. Gomàriz la seva proposició perquè la Cambra autoritzés a iniciar les obres de la referida carretera, els obstruccionistes sistemàtics, corejats per menys de mitja dotzena d'agraris que hi havia als escans del Parlament, han promogut el tumult del qual hem donat compte en la informació de les Corts i han permès que la proposició es votés sense cap vot en contra.

Com que aquesta carretera d'Alcàntara no ha estat pas projectada perquè els radicals arribin al Poder, aquest han arribat a la desesperació del cas i, naturalment, han somiat en conseqüències greus derivades de la seva actitud que, com en tantes altres ocasions, només les ha tingudes en la seva brillant imaginació.

Així, doncs, en retirar-se la minoria radical del saló de sessions, secundada pels altres grups d'oposició, amb motiu de la votació a què ha donat lloc la proposició incidental del Sr. Gomàriz, es produí un formidable esclat dels passadissos, per part principalment dels diputats radicals, els quals es mostraven indignadíssims pel que ells consideraven com un atropellament del dret parlamentari.

(Continu a la pàg. 5)

La minoria catalana votarà la confiança al Govern

Madrid, 9. — Aquesta tarda hom ha preguntat al senyor Companys si la minoria catalana votaria amb el Govern.

El senyor Companys ha contestat que la minoria catalana en els fets de Casas Viejas prestarà el seu vot de confiança quan es planteja la qüestió al Govern.

—I després de discutir l'afar de Casas Viejas?

—Després de plantejar seguidament l'afar polític en el qual quedin fora aquests successos, i aleshores la minoria es reunirà per adoptar els acords que s'hauran convençuts.

—El mal està tot en els jutges municipals. Una, ho han encès tot; els altres, si no ho han promogut, amb la seva passivitat ho han deixat cremar. Tenen por, vaja, tenen por. A Viladomenech ara no ens podem queixar. En ténim un de rabassaire —vós ja sabeu que la immensa majoria ho són—, però cosa que sóc i m'agrada ésser just, he de reconèixer que és molt sensat.

—L'interior a aquest el que era una "pista"; ho destruïm per l'Anglaterra de Sofo. Tot ho portava ell. Deia que era de més enllà que no l'Església Republicana de Catalunya: de l'amargura avall, avall.

En tot el primer menys per ésser al tron. La seva viatge... quina pena! Està plena d'herbes de dos pans: quan algú volia fer algun conillit, ja se sabia on s'havia de matar: a la seva vinya.

En canvi, i amb què diu tothom, de l'una i altra banda, i que és il·lusionant que ja no sigui jutge? És aquell que és diu Dionís Terrer, de Tarragona. Aquest era de més categoria. Era el que menava més.

Els missioners de la rabassa

—Qui va portar ací la qüestió? Com ja sabem, durant la collita del trenta-no va passar res; però després va venir a parlar al pel temps de la Fira. En Compans i l'Aragó. Després s'havia anat venint d'altres no tan importants. El que ha fet més forquilla és un que li diuen "Lo Benjami" o "Lo freret", perquè abans crec que era "freret", en altres pobles.

Faig notar al meu informador que, efectivament, ja me n'han parlat, del "freret" en altres pobles.

—Es clar! Com que és més famós que el noi de Tona. Si voleu veure'l el trobareu per allà al Baix Penedès.

Per a cloure una etapa

No volem ocupar-nos massa llargament d'una mateixa comarca. De la Conca del Gaià ho hem resumit quasi tot en Vila-rodon. Com a apuntament, dintre d'aquest territori s'ha de fer l'excursió de Santes Creus, poble on la propietat no està gens dividida. És com un pedaç dintre la comarca. S'ha de remarcar ací que a Santes Creus ja no es parla de parceres, sinó de rabassaires. Tot el terme és terra a rabassa o terra comarc.

Els rabassaires de Santes Creus no més ho poden ésser de cinc anys—els únics que hi ha—. Aquest estiu passat quan hi van arribar a estiuar els van fer el botoc; no trobaren ni dones per fer la neteja de les cases.

Hi ha un propietari més important que tots els altres plegats: és el marquès de Casa Riera, perpetuament resident a París. La gent d'allí, parlant d'aquesta absència es divideix en dos parers: els uns la censuren perquè diuen que no s'hi val a què un home posseeixi terres sense tenir-ne cap cura; els altres la lloen perquè així, quan li van a fer les parts de fruit a casa seva, abans ja n'hi han fetes unes altres al seu gust a la mateixa vinya.

La principal porta d'expansió

No és la primera vegada que diem que en aquestes informacions seguim una diuègne ordinació geogràfica. La Conca de Barberà, la Conca del Gaià i el Baix Penedès són els tres sectors més caracteritzats de la perifèria del focus rabassaire. A través d'ells es contagia el conflicte.

Aquestes comarques arrencades constitueixen, ara per ara, una mena de zona fronterera que va de Lleida fins a la mar, és a dir, fins al Vendrell.

Immediatament anem a dedicar-nos a l'esmentat Baix Penedès, on hi ha la principal porta (i també el port) per on el conflicte rabassaire s'ha escampat per les terres tarragonines.

CARLES SENTIS

(Seguirà)

Vegeu LA PUBLICITAT dels dies 13, 17, 19, 22, 24 i 26 de febrer i 2, 4 i 7 de març.

L'ENSENYAMENT

LA INAUGURACIÓ DEL CURS MONTESORI

Reintaberta la doctora Montessori de la indisposició que motivà l'ajornament de l'acte inaugural del XVIII Curs Internacional Montessori, ha estat fixada definitivament aquesta inauguració per a demà, dissabte, a les dotze del matí.

L'acte tindrà lloc al Saló de Cent de l'Ajuntament d'aquesta ciutat, amb assistència de les autoritats, les quals volen donar-li amb la seva presència tota la transcendència que mereix.

Per a l'assistència a l'acte inaugural s'estan cursant invitacions especials.

Mercaderes

1920

Noticiari REVISTA DE PREMSA

Servei Meteorològic de Catalunya

SITUACIÓ GENERAL ATMOSFERICA D'EUROPA A LES SET DEL DIA 9 DE MARÇ DE 1933

Procedent de l'Atlàntic avança cap a Europa una important depressió baromètrica que la portarà el temps a les Illes Britàniques, on la nebulositat és intensa, i es registren pluges a tot Irlanda i Escòcia.

Un mínimum baromètric, situat a Trípoli, produeix mal temps, amb vents moderats del nord a Tunísia, Sicília i Malta.

A la Península Ibèrica, França, Alemanya i Europa central domina el règim anticiclònic, i el temps és en general bo; es registren fortes boirades a Suïssa i Alemanya.

ESTAT DEL TEMPS A CATALUNYA A LES VUIT

A tot Catalunya el cel està completament seri i els vents són freds, gairebé calmes, a tot el país.

Les temperatures han experimentat un lleuger descens, i s'han observat mínims de 3 graus sota zero a Ribes i 5 graus sota zero a Nària.

Cabell del Segre a Camarasa, 70 metres cúbics per segon.

Cabell del Noguera a Tremp, 35 metres cúbics per segon.

(Les observacions del temps a Barcelona, a les set, són a la capçalera de la primera pàgina.)

CRIDA ALS FILLS DEL CAMP DE TARRAGONA.—La iniciativa de construir a Barcelona un casal on puguin aplegar-se els fills de l'Alt i Baix Camp, ha estat rebuda amb tot l'entusiasme. La reunió celebrada el diumenge passat en fou una demostració plena.

A l'objecte de redactar els Estatuts i elegir la Junta, tots els naturals del Camp residents a Barcelona són cridats a una nova Assembla que tindrà lloc diumenge que ve, a dos quarts d'onze del matí, a l'estatge de l'Ateneu d'Esquerra de Catalunya, Diputació, núm. 293.

Majestic Hotel

I RESTAURANT
Oberta a 1050 ptes. i a la carta. Plaça regional, excel·lent cuina i servei perfecte. Salons per a Banquets, Bodes i Festes. Orquestra.— Preus moderats.

LA SAGRADA FAMÍLIA.— El mes de febrer és el que dona cada any la nota més petita de visitants al Temple Expiatori de la Sagrada Família, els quals se serveixen dels guies per a la visita de les obres. (Els que no els utilitzen mai no poden ésser controlats.) Amb tot, les procedències continuen essent tan variades com els altres mesos. Així els estrangers tenen aquestes procedències: Alemanya, 8; Anglaterra, 6; Argentina, 7; Estats Units, 4; França, 20; Holanda, 3; Itàlia, 2; Noruega, 2; Suïssa, 2.

La dels visitants nacionals ha estat: Andalusia, 13; Aragó, 24; Barcelona, 76; Canàries, 13; Castella, 13; Girona, 14; Galícia, 6; Lleida, 13; Tarragona, 12; València, 26; Bascònia, 33.

ELS COLOMBOLIS.— La Junta directiva de la Societat Colombòlica de Catalunya ha quedat constituïda en la forma següent: president, Antoni Oriol; vice-president, Cristòfor Sàrries; secretari, Antoni Argüelles; comptador, Sebastià Cequí; tresorer, Jeroni Torrent; vocals, Pau Gall, Joaquim Pàmies, Miquel Planas i Salvador Prat.

La mateixa Societat ha elegit la següent Comissió de concursos: president, Sebastià Cequí; vice-president, Jeroni Torrent; secretari, Antoni Argüelles; tresorer, Salvador Prat; comptador, Eduard Sales; vocals, Joan Casals, Ramon Tolosa, Bernat Salvà i Josep Ramon.

JOIES VERITABLE OASIS
Per a comprar a bon preu aneu a la Joieria Magrià, Tallers, 41

LA SECCIÓ DE FOTOGRAFIA DEL C. A. D. C. I. anuncia que avui, a dos quarts d'onze de la vetlla, projectarà una col·lecció de fotografies de bells indrets de Catalunya, del conso-ci Eusebi Corbera Fontanilles.

CONFERÈNCIA ECONOMICA.— Avui, divendres, a les deu de la vetlla, un equip de difusió tècnica de l'Institut de Ciències Econòmiques donarà una sessió de vulgarització econòmica al local de l'Ateneu Cultural Francesc Aragó, carrer d'Aragó, 566. En J. Rahola Marot parlarà sobre "Origen de la moneda"; En Sebastià Flor, de "Geografia econòmica"; En Carles Medina, d'"Influència del clima en l'economia"; i finalment el director de l'Institut, En Joan P. Fàbrega, parlarà de "L'aspecte de l'economia i el problema proteccionista".

AGRUPACIÓ DE LA CLASSE MITJANA DE CATALUNYA.— Avui, a les deu de la vetlla, aquesta Agrupació celebrarà l'Assemblea general ordinària de societat al carrer del Consell de Cent, 263, baixos.

El tercer debat sobre Casas Viejas

EL DILUVIO

Remarca que, enmig de les intrigues que en podrien resultar, el Govern de Madrid mantindrà el prestatge del poder civil.

"El Govern, adelantándose a toda interpel·lació, declaró ante la Cámara todo lo que ha sabido sobre lo ocurrido. Un diputado pudo leer documentos gravísimos sin la menor coartada y el jefe del Gobierno, dirigiéndose a la mayoría, declaró que podían votar con arreglo a su conciencia.

En los debates parlamentarios de la monarquía no encontramos nada parecido. Jumilla, La Puebla, Infesto, Alcalá del Valle, Salamanca y otros cien nombres marcan otros tantos episodios donde la fuerza pública dejó tras sí víctimas numerosas y en ninguno de estos episodios el Gobierno monárquico procedió al esclarecimiento de los hechos, ni nombró Comisiones parlamentarias, ni arrestó oficiales, ni presentó la dimisión de altas autoridades.

Los tormentales de Montjuic removieron el país y no tan sólo se dejó de proceder contra uno de los acusados, sino que éste, en plena campaña, se atrevió a agredir a uno de los que la hacían, y el cual es hoy ex ministro de la República y jefe del partido de oposición.

Los que hablan tantamente de que no hay diferencia entre los dos regímenes, examinen estos dos hechos y verán que con la República podrán producirse hechos lamentables —¿quienes no los han cometido?—, pero en ella hay un sentido de la justicia y de la responsabilidad que no había en la monarquía.

El segundo hecho aludido y confor-tador es el mantenimiento del Poder civil contra todo intento de indisciplina militar. Cinco capitanes cometieron actos que atacaban la disciplina y fueron inmediatamente arrestados. Otros once tenientes de asalto se solidarizaron con los capitanes y han sido enseguida arrestados también. El general Queipo de Llano se permitió zaherir al jefe del Gobierno en plenos pasillos del Congreso, sin recordar que era nada menos que el jefe del Cuarto Militar de la presidencia de la República, y ayer dejó de serlo.

Cuando tantos son en busca de errores, defectos y rebalsos de la República o de su Gobierno, puntualicemos estos hechos, especialmente el último, porque muchos, tal vez sin darse cuenta, están fomentando indisciplinas y cayendo en viejas políticas que luego lamentarían.

EL SOL
També assenyala que l'esclatament d'aquest dolorós episodi servirà per a assenyalar la diferència de la política republicana i les practiques usades de la monarquia.

"Ha surgido en el cumplimiento de una función típica de gobierno —la de restablecer el orden público perturbado— un hecho que, comprobado a través de los cauces legales, caerá dentro de las sanciones del Código penal. ¿Qué hubiera ocurrido con este hecho bajo el viejo Estado monárquico? (Hay que advertir que acontecimientos tales constituyen en ese régimen el modo habitual de cumplirse la función de orden público). Pues bien: el Poder constituido respaldaba entonces la extralimitación, cuando no era autor inmediato de ella. Se hacía el silencio a su alrededor. Y si esto no se lograba, el Gobierno, solidario o responsable del desastre, se retiraba, caía ante el leve empujón de los grupos adversos, que asumían el Poder para conducirse en él de idéntica manera y respaldar a los caídos.

Por eso, quienes hace días pretendían forzar la dimisión del Gobierno como consecuencia de lo ocurrido en Casas Viejas, se producían teniendo en cuenta —indolentemente quizá— el modelo recusable de la política monárquica. En el caso presente, dado el desarrollo del debate, no importa la dimisión del Gobierno —solución momentánea, política, insatisfactoria e injusta de un problema que habrá de hallar su molde en los artículos del Código—. Debe reclamarse —y por eso calificamos de ejemplar la jornada política de ayer—, debe exigirse el castigo de los que hayan delinquido, de los responsables. Sean quienes sean. Y cuanto más alta la autoridad del cargo dentro del cual incurrieran en responsabilidad, con tanto mayor rigor ha de ser exigida ésta.

El asunto de Casas Viejas se está tramitando de cara a la opinión pública, con las Cortes abiertas, con todos los medios de información funcionando, con la Prensa en pleno disfrute y copioso uso de su libertad de enjuiciar y atacar —así cuando todavía algunos periódicos pretendían que esa libertad, de la que abusaban diariamente, les faltaba—. El Gobierno, dispuesto a actuar y a facilitar la depuración de responsabilidades —a disminuir el director general de Seguridad ha sido explicado ayer por el jefe del Gobierno por el deseo de facilitar la continuación de pruebas que pudieran aco-

—tejo de abandono de bande- ras, se mantuvo en él, y desde él preside la tramitación de un asunto que concluirá probablemente con la declaración de culpabilidad respecto de algunos o algunos funcionarios del Estado a causa de verdaderas extralimitaciones cometidas en el cumplimiento de su función.

Esta es la política del Gobierno y esta es la política republicana. Lejos de hurtar las responsabilidades, amparando o envolviendo en la polvareda de una crisis política, depurarlas, aclararlas, y castigar a los culpables, sean quienes sean. Las responsabilidades —dijo días atrás el jefe del Gobierno— son individuales. Y no puede ser de otro modo, siempre que derivan, como en el caso presente, de actos contemplados por la ley penal. Toda involucración política equivaldría, por eso, a eliminar, a escamotear la responsabilidad.

AHORA
Retruca que el señor Martínez Barrios reclama la "verdad oficial" sobre el caso de Casas Viejas. Pero de "verdad oficial" ¿a quién le interesa?

"No hay verdad oficial ni tiene por qué haberla. Hay unas sospechas que han dado lugar a la apertura del correspondiente procedimiento judicial, que es el que determinará lo ocurrido e impondrá las sanciones a que hubiere lugar.

Esto es la buena doctrina. Es, además, la única manera de des-argar al Parlamento de estos debates interminables, en que danzan testimonios contradictorios, llevando a una Asamblea de "terceras", agitada por pasiones en-contradas, una función que requiere la máxima seriedad y las mayores garantías de imparcialidad. El comportamiento de las fuerzas encargadas de restablecer el orden, la determinación de si se excedieron o no en el cumplimiento de las instrucciones que se les habían dado no es un asunto político, sino un asunto judicial. Unicamente sería un tema político y habría de ser tratado en el Parlamento si se demostrase que los excesos incurridos habían obedecido a órdenes del Gobierno. Pero esto es una de las cosas que han resultado claras del debate de ayer. No sólo no puede acusarse al Gobierno de haber determinado con sus órdenes los excesos atribuidos a la fuerza pública en Casas Viejas, sino que durante mucho tiempo el Gobierno ignoró la existencia de tales excesos.

El propio capitán Rojas, que mandaba las fuerzas de Asalto en Casas Viejas, dice terminantemente en su declaración que, por orden superior, ocultó al ministro los fusilamientos de Casas Viejas. Cuando más podrá ser el Gobierno responsable de deficiencia de información de haber confiado extensivamente en los datos que se le habían comunicado por las autoridades subordinadas.

Ya no tiene, pues, objeto seguir explotando parlamentariamente el episodio de Casas Viejas. La responsabilidad del Gobierno está a salvo en lo fundamental, desde el momento en que el debate ha puesto en claro que sus instrucciones ninguna parte han tenido en los abusos que hayan podido cometerse en Casas Viejas. En cuanto a lo realmente ocurrido, son los Tribunales los que tienen que depurarlos. El Gobierno no ha puesto trabas a su actuación. Exponiendo con la debida sinceridad su ignorancia, a riesgo de que se le haga de ella un cargo, ha mostrado un deseo de que se haga luz plena. Ha llegado incluso a delatarse de todo compromiso político a los diputados de la mayoría, permitiéndoles que enjuicien su conducta con arreglo a su conciencia individual. Ya no se trata de un duelo entre una verdad oficial defendida a capa y espada por el Gobierno frente a las versiones de las oposiciones. La prolongación del debate no tiene, pues, objeto alguno, salvo el de llenar de rescoldo a los adversarios del régimen viendo cómo los partidos republicanos se destruyen en una lucha estéril, en la que nadie va a ganar nada.

Luz
Afirmo que ante este debate d'ho aconseguir molt més del que perseguim les oposicions.

"Es notorio que sólo se buscaba una crisis. El Gobierno caería por su supuesta responsabilidad política. Pero, probablemente, en eso terminaría todo. Lograda la finalidad política, en las glorias se irían las memorias. De esta otra manera se terminará por individualizar la culpa. Con ello, la justicia no hace más que ganar, aunque la política quede insatisfecha.

En esta averiguación el Gobierno ha puesto todo su celo desde el momento en que hubo presunciones de una extralimitación por parte de sus agentes. Está en su propio interés llegar a la verdad, un interés que no sería tan apremiante, tan acucioso en otro Gobierno, al que probablemente le importaría mucho más los problemas derivados del cambio total de política que pretendían las oposiciones. En este respecto, hemos de hacer notar cómo no se ha comprendido ni estimado en todo su valor la posición del Gobierno que está ahí, en la amargura de tener que investigar lo ocurrido bajo su mandato, pero sin su mundo y su orden, expuesto a toda clase de ataques y insinuaciones, empujados en busca de la verdad que haga resplandecer su responsabilidad. En otros tiempos, los Gobiernos se miraban de sos ramos a una crisis que les dejaba satisfechos o a la luz de los ataques y a los ataques.

Ahora es el mismo Gobierno quien tiene que profundizar y explicar la herida, por muy dolorosa que le sea encontrar el exceso culpable, cometido por otros, en la esfera de su acción.

La transformación de Madrid

"Al testimonio de la Fetiche que sobre, aquesta publicació no fa gaire un escriptor, madrileny a "El Día Gráfico" — artículo que vam extrair ací — podem afegir-hi ara el d'aquest diari de "El Sol". Si Madrid no té gaire vitalitat pròpia, ningú no pot negar que els governs de la República han tant o més que els de la monarquia per fer-se adonar una gran metròpoli.

"Como es sabido, el Gobierno acordó, en su Consejo de ayer, el destino que deberá darse a unas fincas —230 hectáreas en suma— expropiadas a la Compañía de Jesús y sitas en la carretera de Tetuán.

Según la referencia oficial, esos amplios terrenos serán destinados a la construcción de un estadio, un jardín botánico y un parque zoológico.

La iniciativa proviene, como otras semejantes que a Madrid afectan, del jefe del Gobierno, a quien llamáramos madrileñista insignie si pudiéramos restituírle el vocablo toda su dignidad perdida en cincuenta años de empleo inadecuado.

Este plan de creación sobre el yermo dejado por los jesuitas representa, en un detalle, todo el espíritu constructor y cultural de la República; tiene el aire vital, alegre y fecundo del nuevo Estado español.

L'autonomia i "Solidaridad Obrera"

Servint el llenguatge de "Solidaridad Obrera" ha fet pensar que era anticatalanista. Es evident que ho són, si més no, alguns dels seus redactors. Heus ací el següent article que no deixa, però, la seva posició més clara:

"Determinados sectores políticos han intentado aprovechar muchas veces nuestras manifestaciones antinacionalistas, constantemente producidas en estas páginas, para deducir que somos antinacionalistas. No, no es así. Somos antinacionalistas porque somos universalistas, porque no creemos en fronteras ni fronteras queremos. Hecha esta aclaración, incesaria por lo demás, vamos al asunto.

Cuando se discute la autonomía para Cataluña, humildes de expresar nuestra creencia de que serían los propios "beneficiarios" quienes se lamentarían de su conquista. Razónabamos que el aumento de organismos estatales y gubernativos implicaba un mayor cúmulo de tributos y de cargas para los ciudadanos, productores o no. Y los hechos vienen a darnos la razón. Ahí están los burgueses de Cataluña irritadísimo contra su flamante Gobierno de la Generalidad porque les ha llegado a lo más vivo del corazón, de su corazón hecho de cheques y de metal egoísta, el que una de las primeras muestras de actividad del régimen autónomo haya sido la de sobrecargar los tributos que ya se hacían pasar sobre ellos. No hemos de tratar aquí de si es lógico que al que tiene se le quite para tender a igualar a los hambres, porque nuestras teorías revolucionarias no se acomodan a estos reformismos. Citamos el hecho así como comentario, subjetivamente, sino en el mismo.

Ya tienen su asada autonomía los burgueses que se disfrutaron de pueblo. Ya están tocando sus primeras consecuencias. Y ya puede aprender la tección el pueblo entero para defenderse contra la corriente de feudalismo que parece soplar sobre el mundo, resucitando y creando "patrias" para que unos puñados de infantes vivan a costa del pueblo, que es el que, en la práctica, paga todos los tributos (que satisfacen las clases privilegiadas, pero sólo el esfuerzo de los productores producen "riquezas"). Y ligamos los Estatutos y los nuevos burgueses.

CURSOS I CONFERENCIES

"HERITAT DE LA POESIA"

El poeta Tomàs Garcés donarà a la tarda a la U. D. de Catalunya la seva conferència anunciada.

Estrenat de la poesia vol dir, d'alta banda, eternitat del temps. Aïç com el folklorista establert, el sup d'un objecte de treball o la trajectòria d'un camp, així també podrien ésser apropiats les produccions líriques, amb independència de països, èpoques i escoles, entorn dels temes de poesia: el destí, la felicitat, l'amor, la mort, el temps.

Tomàs Garcés il·lustrà el seu discurs amb fragments de Leopardi, Riba, Ovi-

di, J. V. Foix, Pasqual, Supervielle, Aguiló i del propi conferenciant.

A les 7 del vespre, al Lyceum Club, pel Dr. Bosch Gimpera. Tema: "La Prehistòria i els pobles de Catalunya", il·lustrada amb projeccions.

A dos quarts de vuit del vespre, a l'Ateneu Enciclopèdic, pel senyor Tomàs Fajó i Font, amb controver-

sia. Tema: "Desastre econòmic i tècnic de l'Aeroport de Gavà". Hom podrà fer ús de la paraula començant-se al tema i dins els límits de la discreció.

A les deu del vespre, a la U. D. de Catalunya (Rivadeneyra 4, pral), pel senyor Josep M. Casasses i Can-

to. Tema: "Defensa de la Democràcia".

IMPERMEABLES

Abries panya. Treuen per a trajes Balmes, 18 (amtra Corta)

L'Institut d'Estudis Catalans ha rebut els primers treballs optant als premis del seu concurs del 23 d'abril

A la Secretaria general de l'Institut d'Estudis Catalans s'han rebut els següents treballs optant als premis que han d'adjudicar-se el dia 23 d'abril d'enguany:

Al Premi Aribau, instituit en commemoració del centenari de la Renaixença de Catalunya, la monografia inédita de Manuel García i Silvestre, "Aribau i la Catalunya del seu temps"; al Premi de la Secció Històrico-Arqueològica, ofert a un treball sobre història o arqueologia de Catalunya, "Descripció i estudi d'un aqüeducte romà trobat a Pineda", de Francesc Prat i Puig; al Concurs de Museus, ofert per la mateixa Secció, "Museu de trofeus i relíquies històriques de l'Arxiu Municipal de València", per Miquel Duran de València; al Concurs d'Arxius, instituit també per la Secció Històrico-Arqueològica no s'ha presentat cap treball.

Aspirant al premi de la Secció Filològica, ofert al millor vocabulari tècnic d'una indústria, art, ofici, etc., s'han rebut un "Vocabulari tècnic dels molins de vent de les Balears", recollit i redactat per Francesc B. Moll; el treball de Joan Amades "Mots de vells oficis de tragi i els seus derivats", i un "Formulari català de documents notariais i equivalències mètriques de monedes, pesos i mesures", per J. Comes i Sorribes, que l'autor presenta pel cas que quedés des-ert aquest premi i l'Institut acordés concedir-lo a una obra ja publicada i de tema semblant al del Concurs.

No ha estat presentat cap treball destinat als premis de la Secció de Ciències, oferts a monografies d'investigació científica.

Senyors!

L'oferta més interessant de calçats és la que actualment fa

EL BARATO

Aprofiteu-la, que durarà pocs dies!

Vegeu els aparadors i us mereuallareu dels preus actuals

CALCATS EXTRASUPERIORS

es venen ara

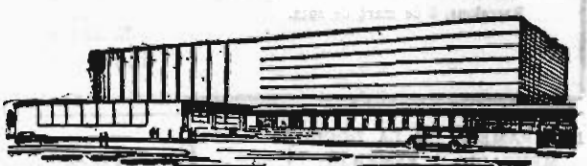
9'90 ptes. parell

Les Lletres i les Arts

ITINERARIS

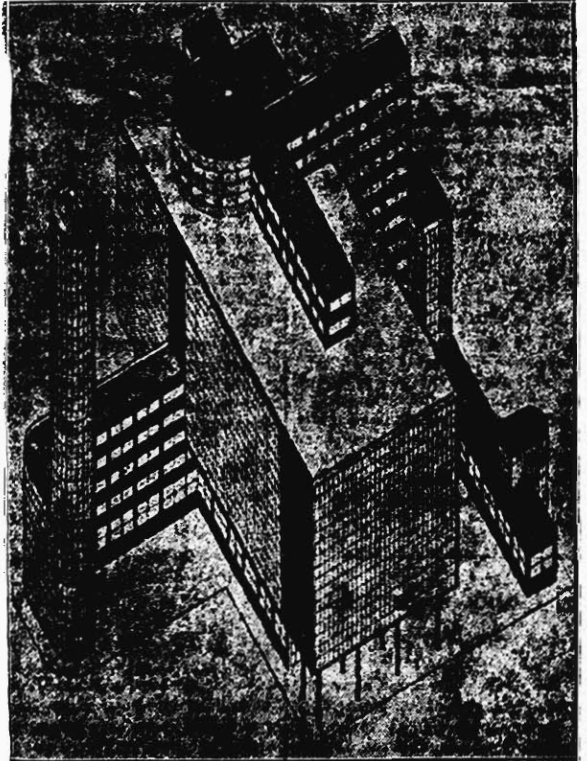
Verticals funcionals i no-funcionals

El debat entorn del projecte italià de l'estació nova — estació de Santa Maria la Nova — de Florència és prou interessant perquè hi fem la nostra atenció desinteressada. (Desinteressada? Ciutadans d'una Barce-

El projecte aprovat d'estació florentina

nos solament a la més plebea de les tendències municipals — dictadura de la ciutadania que és gairebé mortal —, és possible el desinterès? En els dos "itineraris" precedents hem ofert ja algunes dades d'aquest projecte que creiem oportú de reproduir aquí. El debat — que honora la premsa italiana, no, però, amb nosaltres, comparat el criteri que no solament la política interessa els ciutadans o, si voleu, que la cultura és ja, per si mateixa, una política, una alta política — s'estableix en aquests termes: a) L'arquitectura funcional realitza plenament els fins de l'arquitectura? b) D'aquí a la funcionalitat com a expressió de la moderna arquitectura nacional, juncos d'adopció d'una realitat precisament a Florència? c) La idea té ja una tradició arquitectònica. El funcionalisme és arribat en tots els seus aspectes — corbuserisme internacional o art nou italià — (testi tradicionalista). El funcionalisme només és acceptable en la seva interpretació italiana que ha donat ja edificis bellament recis (testi modernista). El funcionalisme incorpora l'italiana a l'universalisme i als grans principis utilitaris de l'europtisme (testi dels funcionalistes estrangers). El funcionalisme, realitzat pel feixisme, és la seva audàcia, el funcionalisme genèric (testi futurista). Com en totes les manifestacions italianes, en debat's — bell debat! — la necessitat d'acceptar o rebutjar aquest projecte, troquen les dues concepcions del futurisme: l'estètic (tradicionalista) i el dinàmic (moder-

Projecte italià de catedral en acer, ciment i vidre

nates i futuristes). I potser dos feixismes: el catòlic i el pagà. Recordem? No fa gaire temps que el Papa, en inaugurar-se la Pinacoteca vaticana, blasfemà amb molta claredat l'arquitectura funcional aplicada a les construccions destinades al culte o a dependències destinades a les jerarquies eclesiàstiques. Per al Papa, el corbuserisme no és més que una manifestació plàstica del protestantisme. Un temple "funcional" no té, catòlicament, expressió. És just i frad com un temple destinat a uns de les mil-

El correu d'avui

- * Fuster Bonet exposa a can Buxquet, una bella col·lecció d'aquarel·les de Tarragona.
- * Werner Bushholz publica a "Die Grüne Post" el gran quotidian de Berlín, un bon article: "Das Grüne Feld in Spanien" (26 febrer 1933). Les coses de Catalunya i de la República hi són considerades amb evident simpatia.
- * Calabuig, demà, a les sis de la tarda, inaugura a can Paré. Esperem-hi.
- * Els independentes obren també demà, a la tarda, llur segona exposició, a can Paré.
- * Els primers catalans, exposen a la Galeria Valenciana, són fins al valor artístic. A remarcar: les tantes de Martí Bonet.
- * El Comú, el nostre estimat col·lega valencianista, que amb tant de fervor lluita per la causa comuna dels catalans-valencians-balears, té, amb el número que acaba de sortir, un any de vida. Des de LA PUBLICITAT ens plau de renovar a llurs redactors el nostre afecte.
- * Marcel Chevalier prepara el llibre "L'era terciària", volum III de la "Geologia de Catalunya" (en curs de publicació dins l'"Enciclopèdia Catalana", de l'Editorial Barcino).
- * Sortirà aviat una nova edició dels "Ejercicios de Gramática Catalana", de Jeroni Març, de la "Col·lecció Popular Barcino".
- * Ha defenat de la personalitat valenciana és el títol d'un llibre de T. Llorente Falcó, fill del patriarca de la revulsió valenciana, Teodor Llorente.

Múrcia-Barcelona

EL NOU "TREN ESPECIAL"

TORTOSA, 9 (PER TELEFON). — Com deiem, a la matinal del dimecres va passar el tren del nou servei que ha establert la Companyia del Nord per al transport d'immigrants procedents de Múrcia. En aquest primer viatge totes les unitats del tren apareixien ben plenes. En relació a aquest servei, establert per fer la competència als autobusos "transmiserians", es comenta que allò no aconseguit per a fomentar el turisme, ha estat una realitat per al foment de la misèria a la capital de Catalunya. — C.

El Dr. Aiguader parla dels pressupostos i de la política general

El doctor Aiguader, en rebre ahir els periodistes feu remarcar com l'efecte dels nous pressupostos, després de la baixa del primer moment, havia fet reaccionar el paper municipal, que havia pujat per damunt de les cotitzacions anteriors. Per demostrar-ho lliçà una sèrie de xifres amb les cotitzacions dels diversos papers abans i després de l'aprovació. El més important, però, és que amb un pressupost aprovat l'Ajuntament podrà manobrar lliurement i sense entrebancs d'haver de fer transferències a cada moment.

Per clar que les oposicions han de fer oposició; però les xifres que retreuen amb les seves nombroses esmenes eren petites, de 12.000 pessetes o una cosa així.

El que cal remarcar és que hem fet un pressupost anivellat i amb tota sinceritat. En fer-ho es va prohibir als funcionaris que inflessin ni desinflexin les coses.

Ací en els moments revolucionaris es proposaven solucions molt franques: la d'eliminar els dèutes, com a Rússia, sense veure que hi anava el crèdit de la ciutat, de Catalunya i de la República. A més s'ha de tenir en compte que els títols municipals estan en mans modestes; que són la guàrdia dels barcelonins. L'única mesura que no perjudica el crèdit és l'ajornament de l'amortització, perquè en molts títols és a vuitanta anys i en alguns fins a l'any 2.000; l'ajornament no és més que per cinc anys.

I tenint en compte que caldrà suprimir el contingent provincial, que sembla una contribució de guerra que paguen els municipis o una càrrega dels temps feudals, i que quan se suprimeixi, en fer-se càrrega la Generalitat dels impostos directes, l'Ajuntament deixarà de pagar 11.000.000 i l'amortització només en podrà pagar 1.000.000.

— I no es deia que la Generalitat arrendaria l'autorització del Joe per 6.000.000? — preguntà un reporter.

— Jo us puc garantir que no; que no es permetrà el Joe ni per part de la Generalitat ni per part de l'Esquerra. Això són rumors picardiosos que es fan córrer.

Un altre reporter li preguntà sobre la situació política a Madrid, i el doctor Aiguader digué que seria molt més difícil formar un nou govern que no pas que continuï l'actual.

— Ni un govern de cordialitat republicana?

— En política es té, generalment, poca memòria; però d'això a passar del deute actual a un banquet de confraternitat...

Un reclòs s'evadeix de la Presó cel·lular

Abans d'ahir, a la nit, el sentinella de la cinquena galeria de la Presó Cel·lular es donà compte que per una de les finestres exteriors de la presó es bellugava alguna cosa, per tal motiu el sentinella feu tot seguit dos disparos en senyal d'alarma. Al soroll dels trets acudí ràpidament el personal de la presó i aviat es pogueren donar compte que s'havia evadit el reclòs Manuel Heródo Rodríguez, de 39 anys, el qual sofria presó preventiva per suposat delictes de robatori.

Per tal de portar a terme l'evasió des de la cel·la que ocupava, l'esmentat individu va haver de lluitar prèviament, trencant-lo, un dels travessers de ferro de la reixa, i utilitzant una corda es despenjà fins a un pati i des d'allí, per mitjà del cable del paraplú, i els canals adossats a la paret, guanyà la teulada i des d'aquí saltà al carrer de París, i s'escapollí ràpidament. Sembla que la corda que utilitzà per evadir-se va ésser confeccionada amb material d'espardenyer.

Del fet se'n donà compte ràpidament al jutjat, el qual va començar a instruir les diligències del cas, per tal d'esbrinar si en l'evasió hi havia pogut tenir intervenció altres persones des de l'exterior.

L'empresit de la Generalitat a Tarragona

TARRAGONA, 9 (PER TELEFON). — Avui h'ha estat a la nostra ciutat el senyor Surinyach Senties, el qual ha vingut comissionat pel conseller de Finances, senyor Pi i Sunyer. A l'arribada, s'ha traslladat directament al Govern civil, on hi han concorregut tots els directores dels Bancs locals.

Sembla que l'objecte de la visita ha estat esbrinar les possibilitats de col·locació de títols en aquesta plaça, amb motiu d'un emprèstit que per valor de 15.000.000 de pessetes pensa portar a cap el Govern de la Generalitat en data pròxima. — C.

El conflicte dels pescadors

Continua en peu el conflicte plantejat entre els pescadors de la prohibició recentment decretada en el sentit que les barques no puguin sortir a la mar fins a les quatre de la matinal.

Una comissió va visitar ahir novament el Delegat de Pesca, senyor Rodríguez Moya, el qual va manifestar que no havia rebut cap ordre de Madrid tendint a resoldre el conflicte. Així va produir la natural decepció dels pescadors.

El Sr. Vallès i Pujals declara que, malgrat el decret de dissolució, els jesuïtes continuen exercint l'ensenyament a Barcelona

En un grup de diputats i periodistes es comentaven els articles de l'Estatut Intern que es van aprovar al Parlament Català.

El senyor Vallès i Pujals, parlant sobre aquest tema, deia que era desagradable que es vulgué introduir a l'Estatut Intern alguns articles de tendència socialitzant amb l'única intenció d'accontentar la galeria, articles que segons el senyor Vallès i Pujals — no es compliran després, com passa — continuï dient l'esmentat diputat regionalista — amb la llei de dissolució dels jesuïtes, als quals es volgué privar el dret d'ensenyar, i en l'actualitat la majoria d'ells continuen vivint a Espanya com a senyors particulars i es dediquen a l'ensenyança en Acadèmies i escoles particulars, creades exclusivament per a ells amb aquest fi.

Segons el senyor Vallès i Pujals, l'aprovació d'aquells articles solament aconseguirà el retraïment dels capitals, i a més com a exemple d'una societat francesa que s'havia constituït per a explotar un negoci de mineria a Catalunya, i ha abandonat el seu propòsit, degut a la situació inestable de Catalunya, deixant perdre un dipòsit de mig milió de francos.

Un altre cas és el del Port Franco de Barcelona, el qual té ja adquirits i pagats tots els terrenys on aquell s'ha de construir, i li queden en caixa 22 milions de pessetes. Però no pot començar els treballs, degut a què no troba cap Empresa, de les quals es de l'equen a les grans construccions, que s'atreveixi a començar les obres per temor als conflictes socials, a les vagues i a les peticions d'augment de jornals, conseqüència dels quals de la situació general d'Espanya, i especialment de Catalunya.

Les actuacions del jutjat especial a Barcelona

Es troba a Barcelona el jutge especial que instrueix a tot Espanya els sumaris dels delictes d'evasió de capitals, senyor Arias Villà.

Amb el jutge han vingut l'advocat de l'Estat, senyor Gregori Fraile, que intervé en el sumari, el secretari judicial, senyor Enric Miralles, l'oficial habilitat, senyor Julià Martínez, i l'agutall, senyor Joaquín Roca.

Des dels primers moments el jutjat es constituï al despatx del secretari de govern de l'Audiència Territorial i continuà la labor que deixaren interrompuda per tenir ineludible presó de passar a altres poblacions.

Vàrem veure desfilant durant el dia d'ahir a molts testimonis, els uns ja coneguts de l'anterior etapa que estigué el jutjat a aquesta capital i els altres que no havien declarat.

El jutjat, com de costum, es tancà en una impenetrable reserva i els testimonis als quals vàrem abordar sobre l'assumpte que motivava la seva declaració també es mostraren reservadíssims.

Vàrem poder esbrinar no obstant que el jutge procedeix a ampliar declaracions a diversos dels que ja havien declarat davant d'ell amb les dades que té d'altres testimonis i encartats en l'evasió de capitals de la resta d'Espanya.

Sembla ésser que s'ha descobert una trama les rels de la qual són al mateix temps a Madrid i Barcelona, d'exportació de capitals per Algèria i que igual com es procedí a la capital de la República amb el processament de reconegudes persones de crèdit i negoci seria fàcil, si es comprova la seva culpabilitat, que es procedís contra ells.

També hem pogut indagar que continuen les diligències relacionades amb el mateix fi contra alguns dels que formen el Consell d'Administració d'una gran societat comercial que té la central d'Espanya a Barcelona i posseeix sucursals a tot Espanya.

Quan l'altra vegada estigué aquest jutge a Barcelona es practicaren ja diverses diligències a les dites oficines en las quals intervingué un dels comptables del ministeri d'Hacienda.

Relacionat amb això, sens dubte, fou la presència d'alguns advocats als passadissos de l'Audiència.

Probablement el dilluns o el dimarts, el més tard, el jutjat especial es traslladarà a València per a seguir les actuacions.

Ahí mateix estan a Barcelona, es reberen al dit jutjat moltes denúncies els sumaris de les quals s'han començat a incohar per a depurar el delictu.

Totes les denúncies rebudes porten la seva firma i no són per tant anònimes.

Uns agents de policia posats a les ordres del jutge reben constantment diligències per a efectuar i comprovar extrems que interessin per a la bona marxa i ràpida dels assumptes del dit jutjat.

Unes dones que no estan conformes amb el vot femení

Ahí visitaren el senyor Macià una Comissió de l'Associació Femenina per la Cultura Social i Política de la Dona per a fer constar al President que no creuen que les dones estiguin capacitades per a votar; però com que la llei els reconeix el dret per a fer-ho, procuraran, elevat el seu nivell cultural, fer-les aptes per a l'exercici del dret del sufragi.

DESCANS

Donau calma als nervis excitats, i prepareu el cos per a un repòs sedent amb friccions de Colònia "Añeja". Per les seves essències naturals, la seva concentració i la seva pureza, dona descans i benestar.

FLASCO, 2,50
LITRE, 15 PTE.

AIGUA COLÒNIA AÑEJA

L'evasió de capitals

Les actuacions del jutjat especial a Barcelona

Es troba a Barcelona el jutge especial que instrueix a tot Espanya els sumaris dels delictes d'evasió de capitals, senyor Arias Villà.

Amb el jutge han vingut l'advocat de l'Estat, senyor Gregori Fraile, que intervé en el sumari, el secretari judicial, senyor Enric Miralles, l'oficial habilitat, senyor Julià Martínez, i l'agutall, senyor Joaquín Roca.

Des dels primers moments el jutjat es constituï al despatx del secretari de govern de l'Audiència Territorial i continuà la labor que deixaren interrompuda per tenir ineludible presó de passar a altres poblacions.

Vàrem veure desfilant durant el dia d'ahir a molts testimonis, els uns ja coneguts de l'anterior etapa que estigué el jutjat a aquesta capital i els altres que no havien declarat.

El jutjat, com de costum, es tancà en una impenetrable reserva i els testimonis als quals vàrem abordar sobre l'assumpte que motivava la seva declaració també es mostraren reservadíssims.

Vàrem poder esbrinar no obstant que el jutge procedeix a ampliar declaracions a diversos dels que ja havien declarat davant d'ell amb les dades que té d'altres testimonis i encartats en l'evasió de capitals de la resta d'Espanya.

Sembla ésser que s'ha descobert una trama les rels de la qual són al mateix temps a Madrid i Barcelona, d'exportació de capitals per Algèria i que igual com es procedí a la capital de la República amb el processament de reconegudes persones de crèdit i negoci seria fàcil, si es comprova la seva culpabilitat, que es procedís contra ells.

També hem pogut indagar que continuen les diligències relacionades amb el mateix fi contra alguns dels que formen el Consell d'Administració d'una gran societat comercial que té la central d'Espanya a Barcelona i posseeix sucursals a tot Espanya.

Quan l'altra vegada estigué aquest jutge a Barcelona es practicaren ja diverses diligències a les dites oficines en las quals intervingué un dels comptables del ministeri d'Hacienda.

Relacionat amb això, sens dubte, fou la presència d'alguns advocats als passadissos de l'Audiència.

Probablement el dilluns o el dimarts, el més tard, el jutjat especial es traslladarà a València per a seguir les actuacions.

Ahí mateix estan a Barcelona, es reberen al dit jutjat moltes denúncies els sumaris de les quals s'han començat a incohar per a depurar el delictu.

Totes les denúncies rebudes porten la seva firma i no són per tant anònimes.

Uns agents de policia posats a les ordres del jutge reben constantment diligències per a efectuar i comprovar extrems que interessin per a la bona marxa i ràpida dels assumptes del dit jutjat.

Parlament de Catalunya

Els regionalistes i socialistes, seguien barallant-se: Fou aprovat l'article novè de l'Estatut interior

TEXT DE L'ARTICLE 9, APROVAT EN LA SESSIÓ D'AHIR

L'exercici del dret de propietat s'ha d'inspirar en l'interès social.

La Generalitat l'empara i afirma en allò que serveixi a aquesta finalitat i amb aquesta orientació seran aplicades les facultats que atorga a Catalunya l'Estatut.

Tota la riquesa del país està subordinada als interessos de l'economia general.

El Parlament podrà intervenir mitjançant lleis en l'exploració i coordinació d'indústries i empreses privades sempre que ho exigeixi la racionalització de la producció i els interessos col·lectius de l'economia catalana.

PERFUM DELICIOS QUE MAI NO ACABA D'EVAPORAR-SE

Dana

EXTRACTES · LÓCIONS · COLÒNIES · POLVORS

Parlament de Catalunya

Els regionalistes i socialistes, seguien barallant-se: Fou aprovat l'article novè de l'Estatut interior

TEXT DE L'ARTICLE 9, APROVAT EN LA SESSIÓ D'AHIR

L'exercici del dret de propietat s'ha d'inspirar en l'interès social.

La Generalitat l'empara i afirma en allò que serveixi a aquesta finalitat i amb aquesta orientació seran aplicades les facultats que atorga a Catalunya l'Estatut.

Tota la riquesa del país està subordinada als interessos de l'economia general.

El Parlament podrà intervenir mitjançant lleis en l'exploració i coordinació d'indústries i empreses privades sempre que ho exigeixi la racionalització de la producció i els interessos col·lectius de l'economia catalana.

Comença la sessió a les cinc en punt.

Presideix el senyor CASANOVES.

Al banc vermell hi ha els consellers senyors Pi i Sunyer, Goronades, Selves, Canals i Mias.

Els escons, desammatats. Les tribunes, plenes.

El SECRETARI llegeix l'acta de la sessió anterior, que és aprovada.

Seguidament s'entra a l'ordre del dia.

INTERPEL·LACIÓ SOBRE EL RETARD EN ESTRUCTURAR ELS SERVEIS D'ADMINISTRACIÓ LOCAL

El senyor VALLES I PUJALS diu que aquesta interpel·lació que avui explana ja va anunciar-la fa vint-i-un dies. Molts dels que el reglament de la Cambra assenyalen. No diu això en to de retret, sinó simplement per a posar de manifest que és lògic que s'hagi fet alguna cosa després d'haver estat anunciada la seva interpel·lació.

Un periódic de la nostra ciutat, catalanista, encara que no afecte a la nostra política, assenyalava la manca de joia amb què s'havia rebut el decret de traspàs de règim local. Aleshores, potser podia dissimular-se una mica aquesta manca de reacció, dient que tan solament havien trascorregut quaranta-vuit hores des de la seva publicació. Però és que d'aleshores ençà poca cosa s'ha fet. Entre els departaments de Governació i Hisenda s'han dictat cinc decrets, i amb això s'ha cregut organitzar aquest servei.

Per altra banda, el Consell de la Generalitat ha permès que els governadors de les "províncies" catalanes continuessin girant visites als ajuntaments. Que els edictes oficials fossin publicats en el Butlletí Oficial de la "província", i no en el de la Generalitat, que és el lloc que els pertoca. Que fos notificada la situació dels ajuntaments elegits per l'article 29 al governador, com si fos ell el que té el control de les eleccions municipals. Tot això entén que són estranyeses que voldria veure aclarides pel conseller de Governació.

El conseller de Governació, senyor SELVES, li contesta: És cert que el senyor Vallès i Pujals va enviar-me una carta el 16 de febrer anunciant-me aquesta interpel·lació. Però em farà la justícia de reconèixer que, havent estat lliurat per a la seva publicació que regulava el servei, no hi havia temps material d'entendre-ho, si no ho haguessin, tant tot a punt per a la seva publicació.

Respecte a què té a dir de les ingerències dels governadors a l'ajuntament i imposant moltes al ajuntament, no de respondre, (que cau de ple dins les seves atribucions. Perquè es veu que la V. S. ha oblidat que els ajuntaments depenen dels governadors, en tot allò

que fa referència a serveis d'ordre públic i sanitari, que no han estat encara traspasats. Jo invito el senyor Vallès i Pujals que en digui, concretament, quina ha estat la intrusió dels governadors en matèria de serveis d'ordre local.

El senyor ROVIRA I ROURE diu que el primer decret fou el de 14 de gener. Aquest precepte havia de portar com a conseqüència que la Generalitat demanés un aclariment, ja que no es parla per a res de la Direcció d'Administració local. En efecte, l'article 10 diu que a la Generalitat és traspasada "la tramitació d'empenyiments i alienació de béns d'ajuntaments".

En efecte, l'ordre tercer del dia 18 assenyalava el procediment, que és aquest: que, pel conducte del governador, s'el·levi al ministre de la Governació, el qual ho passarà al ministre d'Hisenda. Així queda ben clar que ens va ésser traspasada aquesta "tramitació", amb la limitació d'haver d'ésser resolta aquesta expedient pels ministeris anotats.

El senyor SIMO es considera al·ludit per les paraules pronunciades pel senyor Vallès i Pujals. Li diu que els governadors, ultra les atribucions que ja han estat exposades aquesta mateixa tarda, són inspectors del treball. Aquest, i no altre, ha estat el motiu dels viatges del meu amic l'actual governador de Tarragona, que el senyor Vallès anotava.

El conseller de GOVERNACIÓ diu al senyor Rovira i Roure que ja, des de la Direcció d'Administració de Madrid, ens han estat traslladats tots els expedients referents a Catalunya. Estima que l'error del senyor Rovira prové del fet d'haver llegit per separat els decrets dels departaments de Governació i Finances, i de no relacionar-los.

El senyor PI I SUNYER: El senyor Rovira em deia que en matèria de recursos potser hi havia una mena de juxtaposició entre els càrrecs, o entre les persones que han de realitzar les funcions. Això era inevitable. O bé s'havia de fer així o s'havia de crear tota els organismes que en l'actualitat té l'Estat.

Hem preferit deixar al Parlament la seva lliura resolució, perquè estimem que quan estigué totalment liquidat el traspàs de serveis, podrà estructurar aquesta qüestió de la burocràcia.

També — acaba — el senyor Rovira i Roure es lamentava que tot l'expedient dels ajuntaments hagi d'anar adreçat al President de la Generalitat, però és que no ha llegit prou que així ha estat fet així d'acord amb la Constitució i l'Estatut.

El senyor CASANOVES respon: La Cambra ha, havent trascorregut el temps reglamentari, aquesta interpel·lació proposada en la sessió de demà.

A continuació, el conseller delegat

Parlament de Catalunya

Negats els projectes de llei que donem en un altre lloc d'aquesta mateixa edició.

El senyor PI I SUNYER diu que en nom del Govern demana al Parlament que acordi l'urgència dels projectes de llei que acaba de llegir a fi que pugui simultanejar-se amb la discussió de l'Estatut interior.

El senyor ABADAL, en nom de la minoria regionalista, li contesta que entén que és millor que aquesta declaració d'urgència sigui declarada després que, embe el dictamen per la Comissió, sigui aquest conegut.

El senyor PI I SUNYER no hi té inconvenient.

Acte seguit el conseller de Governació llegí el projecte de llei relatiu a la substitució dels Ajuntaments elegits per l'article 29. (Estatut interior).

El senyor TRIAS DE BES: Signat: Ramon Robledol.

El senyor CANTURRI: I doncs, què se'n fa?

El senyor SELVES, demana que sigui aprovada l'urgència i que passi el projecte a la Comissió.

DISCUSSIO DE L'ESTATUT INTERIOR

El senyor COMORERA contesta el discurs d'ahir del senyor Ventosa: Els senyors de la Lliga Catalana van dir que eren catalanistes. Però, després d'una debata, s'ha demostrat que, de més a més, són antiscandals. És a dir, que són catòlics o el que és igual anti-cristians. Són també anti-socialistes o l'equivalent; són capitalistes. Així és que els homes de la Lliga, a més de catalanistes, són catòlics i capitalistes.

El senyor Ventosa va semblar meravellat-se de l'actitud de l'Església Republicana envers nosaltres. Potser es creia que l'Església també havia de fer com la Lliga, que per cada moment té el seu figur polític.

Jo em pregunto: ¿Quin serà l'actual figur de moda de la Lliga Catalana? Hitler, Mussolini? (Eclatol.)

El senyor FRONJOSA: Els hauria de caure la cara de vergonya!

El senyor COMORERA: No en teneu! Jo no he vist mai un home que amb cara seriosa digués unes imbecilitats tan grosses com les que va dir el senyor Ventosa respecte el socialisme. (Eclatol.)

Jo voldria que em dignés, quin és l'origen dels mals que planen sobre el món.

El senyor TRIAS DE BES: Nosaltres, home, nosaltres!

El senyor COMORERA segueix dient que no cal atribuir al fracàs dels socialistes l'angorosa situació mundial. Els socialistes s'han trobat amb què l'organització capitalista ha bastit exèrcits enormes...

El senyor VALLS I TAVERNER: ¿I l'exèrcit de la Rússia soviètica?

El senyor CASANOVES: Prego als senyors diputats que s'abstinguin de suscitar conflictes internacionals, que podrien provocar una guerra. (Rialles.)

El senyor COMORERA segueix el seu discurs, explicant els principis que informen la teoria socialista.

El senyor TRIAS DE BES: Això són doctrines socialistes d'ara fa trenta anys, que trobareu en qualsevol manual d'economia política. És ridícul que un socialista parli així l'any trenta-tres. (Gran esclatol.)

El senyor COMORERA: M'afundeu i he de defensar-me.

El senyor RUIZ PONSETI: D'això se'n diu "repeller agresions". (Rialles.)

El senyor COMORERA: Nord-Amèrica que ha estat l'espill de tot el món capitalista...

El senyor VALLS I TAVERNER: Admiració del món capitalista i del comunista.

El senyor FRONJOSA (al senyor Carreter Artau): Se n'haurà de confessar d'això que sent avui!

Continua el senyor COMORERA el seu discurs i diu que el socialisme triomfant ofegà definitivament el capitalisme i el seu representant a Catalunya, que és la Lliga Catalana. La Lliga, que és un monstre que té cos de gegant i cames de fang; les causes d'aquesta Lliga (rialles) són el Foment del Treball Nacional i l'Institut Català de Sant Isidre. (Aplaudiments socialistes.)

Per la Comissió, li contesta el senyor ESPANYA (en aquest moment hi ha només a la Cambra vint-i-set diputats) i li diu que ja Comissió ja va exposar el seu criteri en aquest punt i que no creu pertinent d'insistir-hi, màxim tenint en compte que podria semblar una intervenció en la discussió sostinguda entre les minories socialistes i de la Lliga.

Ramona que l'exercici del dret de propietat a Catalunya, com arreu del món, s'ha d'inspirar en l'interès social. La llibertat econòmica — diu — del segle XIX ja no existeix. No existeix perquè hi ha per sobre l'interès de l'Estat i el social.

El senyor VENTOSA (diu que una Constitució és el reconeixement dels drets individuals).

Ahí vaig formular una crítica del socialisme — diu — que ha provocat les tres del senyor Comorera. Ben feliçment p començar, al

sen discurs, que abarca des dels començaments de l'Era Cristiana fins als nostres dies. Des d'Europa a Nord-Amèrica.

No sé si podrem sostenir una discussió, perquè no tenim un vocabulari comú; però ho exposaré a la Cambra. Parlaré de la guerra, on lluitarem amb igual entesa homes de les més diverses tendències i amb independència de llurs idees. Aquesta mateixa guerra, en cas d'una nova guerra, tornarien a la lluita...

El senyor RUIZ PONSETI: Ja ho veurem això!

El senyor VENTOSA diu que no és veritat que la Lliga fos responsable de la dictadura. Els col·laboradors de la dictadura haurien de cercar-los en els rengles de les vostres amics, el Largo Caballero i companya, que ja abans, com ara, practicaven l'enxufisme. (Eclatol formidable, en el qual prenen part impudorant els senyors RIERA, FRONJOSA, COMORERA, VENTOSA, TRIAS i algun altre.)

El senyor RIERA: Embusterol! Poca vergonya!

El senyor FRONJOSA: Són una trinxera! ¿Que tinguin la barra de parlar ella, que volien nomenar Martínez Anido fill adoptiu de Barcelona. Sort varen tenir de Nicolás d'Oliveira que els ho impedí. (Més esclatol.)

El senyor VENTOSA acaba dient que tal com ha quedat redactat l'article no respon al sentir de la seva minoria i que hi formularan el seu vot en contra.

El senyor COMORERA rectifica, i diu que el senyor Ventosa es contradiu. Ahir va dir que la culpa de la crisi la tenia el socialisme i, avui, en canvi, ha dit que no la té ningú.

Ha afirmat que tot evoluciona. Però es ven que l'única cosa que no evoluciona és el cervell dels homes de la Lliga Catalana. Per això el dia 11 d'abril, el senyor Cambó va poder dir que Espanya no voldria la República encara que li portessin amb safata.

El senyor VALLS I PUJALS: No ho va dir.

El senyor FRONJOSA: Sí, home, que ho va dir.

El senyor RIERA demana paraula prèvia, i diu: Fa poca moments que el senyor Trias de Bes m'ha acusat d'haver prohibit l'exhibició de la bandera catalana. Jo l'empego perquè dins del termini de vint-i-quatre hores ho provi a la Cambra.

El senyor TRIAS DE BES li contesta que el que ell ha dit és que essent persona influent de l'Ajuntament de Martorell el senyor Riera, va prohibir-se el que la bandera catalana fos enarbora; això portà per conseqüència un homenatge a la bandera, al qual nosaltres assistírem.

Jo, però, no tinc inconvenient a dir que si el senyor Riera afirma que ell no va intervenir-hi, retiro les meves paraules.

Intervenien novament el senyor ESPANYA per la Comissió. El CONSELLER DELEGAT, el senyor VENTOSA i el senyor ROMERA per explicar el seu vot i immediatament és aprovat l'article novè, amb els vots en contra dels regionalistes.

Són tres quarts de nou en punt.

PELS PASSADISSOS

DESANIMACIÓ

Ahí es notà al Parlament certa desanimació, segurament degut a que tota l'atenció política del moment està fixada en el desenvolupament dels esdeveniments que puguin succeir a Madrid en la sessió del Congrés.

Abans de començar la sessió, als passadissos, en gairebé tots els grups, era també comentada la situació del Govern central.

El senyor Macià a Vallmanya

El senyor Macià, amb la seva esposa i filla Maria, sortí ahir al matí cap a la seva finca de Vallmanya, on reposarà fins al dissabte i tornarà a la nit a Barcelona.

El trasllat dels dipòsits d'escombraries d'Hospitalet

En rebre el governador els periodistes els digué que havia estat a Hospitalet amb l'inspector provincial de Sanitat, doctor Ferrer, per tal de fer una visita d'inspecció amb motiu de l'acord d'aquell Ajuntament que les escombraries que es recollissin fossin dipositades totes a uns llocs a l'efecte ja construïts a la part de mar, resistint-se a complir aquest acord una vintena de patrons escombraires, ja que ells dipositaven les escombraries en una camp de Coll-Blanc.

El governador digué que amb la visita s'havia tret la impressió que l'Ajuntament tenia raó en voler urbanitzar la part de Coll-Blanc i que tots els dipòsits d'escombraries algun en un sol lloc.

¿Sembla que s'ha arribat ja a un acord i que manca tan sols posar-hi un fet que l'Ajuntament i els patrons escombraires arribin a un acord sobre el preu dels terrenys de Coll-Blanc.

Ahí vaig formular una crítica del socialisme — diu — que ha provocat les tres del senyor Comorera. Ben feliçment p començar, al

Tal com diguérem, a continuació publicarem la versió oficial que dona Solidaridad Obrera de l'informe dels Sindicats de Sabadell. Degut a la seva gran extensió — aquella Sindicats, per boca de Josep Moix, van parlar cinc hores i mitja, entre l'expectació del ple — només publicarem la part que correspon a la sessió de dimarts a la tarda, i continuarem aquesta informació a base de la referència que dona dels debats l'esmentat diari.

“El delegat de la Federació Local José Moix diu que els representants de Sabadell intervingueren amb tota ponderació i agraïdes la atenció que se ha tingut al invitarlos para explicar-se.

Dice que hablarán, para mejor comprensión, con anterioridad al Informe. Dice que la indisciplina de Sabadell es consciente y que al adoptar tal actitud sabían cuáles serían sus consecuencias, como se ve por el informe del Comité, han sido grandes.

En tanto que el Informe del Comité se refiere desde el pleno de Sabadell, en adelante, el que emitirán los delegados de Sabadell es del citado pleno hacia atrás.

Se refiere al manifiesto de Sabadell, leyendo un párrafo que explica el fundamento de la actitud de indisciplina, el cual amplía verbalmente.

Continúa concretando el referido manifiesto y sobre el apolicamiento de la C. N. T. afirma que ésta se halla bajo la tutela de la F. A. I.

Lee los Estatutos de la Confederación, contenidos en la carta confederal, para deducir que la posición de Sabadell no se encuentra en desacuerdo con sus normas.

Afirma que siempre los Sindicatos de Sabadell se han hallado en armonía con los principios de la C. N. T., hasta que hace pocos meses han sobrevenido los encuentros con el Comité Regional, el cual, como el Nacional, no han respondido siempre a sus fundamentos.

Habla del descontento de los trabajadores de Sabadell para con la marcha de la Confederación y cree que los obreros del resto de Cataluña no son de diferente sentir que aquellos.

Estudia el nacimiento de la Confederación frente al Estado, con sus principios de acción directa, que practica también Sabadell, afirmando que estos Sindicatos no olvidarán nunca el espíritu de la Confederación.

Habla de la ley de 8 de abril, sosteniendo que aquellos Sindicatos fueron y son los más interesados en rechazar los Jurados Mixtos.

Afirma que los dirigentes de tales organismos pusieron sus cargos a disposición de los mismos si éstos no se ponían enfrente de los Jurados Mixtos; y que si los ratificaban, adoptarían la actitud de oposición con todas las consecuencias.

Procede a leer otros documentos, entre ellos, unas cartas que defienden el apolicamiento de los Sindicatos de Sabadell y se hace acto de adhesión a la C. N. T., repudiando a la vez a la F. A. I. y a los comunistas a quienes va dirigido el documento.

Reconoce que son los anarquistas quienes pueden tener la gloria de haber dado vida y sostenido el organismo obrero; pero los anarquistas deben contentarse con esto.

Entiende que ha de ser por su fuerza moral y filosófica como pueden influir y obtener el asentimiento de sus compañeros.

El ple dels Sindicats

L'informe de Sabadell

Sabadell, siendo tachada ésta de reformismo.

Dice Moix que el Comunismo libertario es compatible con la buena administración, tomando pie para ello en el saludo final del manifiesto que ha comentado el Comité Nacional.

También cita un texto de un grupo anarquista, declarando una cuota obligatoria, confederal nacional, organización activa que no puede ser tachada de reformismo.

Recuerda que la organización reclama de los trabajadores que exijan el sello confederal, y manifiesta que si han adoptado la actitud que sustentan es para que se ponga remedio a los defectos de la Confederación.

Cumplirán los acuerdos confederales cuando éstos sean lógicos.

Dice que no han dejado de abonar el sello confederal, sino que han dejado de entregarlo al Comité Regional, a reserva de que el pleito se resuelva como corresponde al punto de vista de estos Sindicatos, lo entregaría a dicho Comité con gran brevedad, pues lo tienen a tal objeto, ya que no les guía la mesquindad de reforzar sus cajas.

Se ocupa de los afiliados de los Sindicatos y de los cotizantes, sosteniendo que el no cotizar supone una baja, queriendo deducir que el número de afiliados nada significa en este sentido.

Aclara que no son los Sindicatos de Sabadell los que no pagan el sello confederal, sino la Federación Local, por mandato de aquellos.

Afirma que al sobrevenir la escisión, Sabadell contaba con doce mil afiliados, y ahora cuenta con catorce mil, a pesar de incidencias sobrevenidas, y de la creación del Sindicato de Oficios Varios.

Asimismo dice que las acusaciones que hace el Comité regional contra los Sindicatos de Sabadell no son lo graves que aquél afirma, pues si así fuera, no estarían en este pleno.

A las seis y veinte, el delegado de la Federación Local solicita se le permita descansar durante un momento, a lo que accede la presidencia.

Mientras dura el descanso, delegado y público se entregan a los comentarios y la animación es extraordinaria, costándole al presidente algún esfuerzo restablecer el silencio.

Al hacerse este silencio, Vidrio de Barcelona pregunta a Sabadell la fecha del manifiesto por aquellos Sindicatos suscritos, contra los Jurados Mixtos, y Sabadell dice que era la de 11 de septiembre.

El delegado de Local de Sabadell dice que su informe es de carácter global y que los restantes delegados informarán respecto a sus Sindicatos.

Explica la creación de una Bolsa del Trabajo por la Generalidad y su relación con el Sindicato de la Maquinaria; se ocupa de la actuación de los Sindicatos de Sabadell con respecto a las huelgas de Poble de Llet i de Salt, afirmando que el Sindicato de la prima a población formó parte del Jurado Mixto.

Consigna que Sabadell estuvo enviando socorros semanalmente a Salt y Poble de Llet, leyendo una carta de Salt agradeciendo su intervención a Sabadell i contradiendo a los Sindicatos de esta localidad para la solución del conflicto, que no habían logrado resolver los huelguistas, acudiendo, como acudieron, a la Generalidad y al Gobierno civil y habiendo,

Declaro que aunque sean separados de la C. N. T. no ingresarán en otra organización, desmintiendo los propósitos que se les han atribuido y lo harán así, porque suponen que la opinión de los trabajadores, que creen está con ellos, reaccionará.

Por esto persisten en su actitud, obligándose a ella, a pesar de los sacrificios y las contingencias.

Continúa extendiéndose en consideraciones sobre su manifiesto y se ocupa del aspecto administrativo.

Di. que el orden no es reformismo, ni el desorden es revolucionarismo.

Dice que el no abonar el sello confederal no es faltar al pacto de la C. N. T.

Acusa a los Comités de no cumplir los acuerdos de los comités y cita textos del Comité Nacional declarando la situación deficiente de la organización y refiriéndose otra vez a las obligaciones confederales los otros pleitos en los que se explican las relaciones de la "comunidad española con la A. I. T." y su imprudencia "voluta en el seno de esta Internacional."

De la lectura de un manifiesto del Comité Nacional, deduce que su política administrativa es igual a la de

Sabadell, siendo tachada ésta de reformismo.

Dice Moix que el Comunismo libertario es compatible con la buena administración, tomando pie para ello en el saludo final del manifiesto que ha comentado el Comité Nacional.

También cita un texto de un grupo anarquista, declarando una cuota obligatoria, confederal nacional, organización activa que no puede ser tachada de reformismo.

Recuerda que la organización reclama de los trabajadores que exijan el sello confederal, y manifiesta que si han adoptado la actitud que sustentan es para que se ponga remedio a los defectos de la Confederación.

Cumplirán los acuerdos confederales cuando éstos sean lógicos.

Dice que no han dejado de abonar el sello confederal, sino que han dejado de entregarlo al Comité Regional, a reserva de que el pleito se resuelva como corresponde al punto de vista de estos Sindicatos, lo entregaría a dicho Comité con gran brevedad, pues lo tienen a tal objeto, ya que no les guía la mesquindad de reforzar sus cajas.

Se ocupa de los afiliados de los Sindicatos y de los cotizantes, sosteniendo que el no cotizar supone una baja, queriendo deducir que el número de afiliados nada significa en este sentido.

Aclara que no son los Sindicatos de Sabadell los que no pagan el sello confederal, sino la Federación Local, por mandato de aquellos.

Afirma que al sobrevenir la escisión, Sabadell contaba con doce mil afiliados, y ahora cuenta con catorce mil, a pesar de incidencias sobrevenidas, y de la creación del Sindicato de Oficios Varios.

Asimismo dice que las acusaciones que hace el Comité regional contra los Sindicatos de Sabadell no son lo graves que aquél afirma, pues si así fuera, no estarían en este pleno.

A las seis y veinte, el delegado de la Federación Local solicita se le permita descansar durante un momento, a lo que accede la presidencia.

Mientras dura el descanso, delegado y público se entregan a los comentarios y la animación es extraordinaria, costándole al presidente algún esfuerzo restablecer el silencio.

Al hacerse este silencio, Vidrio de Barcelona pregunta a Sabadell la fecha del manifiesto por aquellos Sindicatos suscritos, contra los Jurados Mixtos, y Sabadell dice que era la de 11 de septiembre.

El delegado de Local de Sabadell dice que su informe es de carácter global y que los restantes delegados informarán respecto a sus Sindicatos.

Explica la creación de una Bolsa del Trabajo por la Generalidad y su relación con el Sindicato de la Maquinaria; se ocupa de la actuación de los Sindicatos de Sabadell con respecto a las huelgas de Poble de Llet i de Salt, afirmando que el Sindicato de la prima a población formó parte del Jurado Mixto.

Consigna que Sabadell estuvo enviando socorros semanalmente a Salt y Poble de Llet, leyendo una carta de Salt agradeciendo su intervención a Sabadell i contradiendo a los Sindicatos de esta localidad para la solución del conflicto, que no habían logrado resolver los huelguistas, acudiendo, como acudieron, a la Generalidad y al Gobierno civil y habiendo,

Declaro que aunque sean separados de la C. N. T. no ingresarán en otra organización, desmintiendo los propósitos que se les han atribuido y lo harán así, porque suponen que la opinión de los trabajadores, que creen está con ellos, reaccionará.

Por esto persisten en su actitud, obligándose a ella, a pesar de los sacrificios y las contingencias.

Continúa extendiéndose en consideraciones sobre su manifiesto y se ocupa del aspecto administrativo.

Di. que el orden no es reformismo, ni el desorden es revolucionarismo.

Dice que el no abonar el sello confederal no es faltar al pacto de la C. N. T.

Acusa a los Comités de no cumplir los acuerdos de los comités y cita textos del Comité Nacional declarando la situación deficiente de la organización y refiriéndose otra vez a las obligaciones confederales los otros pleitos en los que se explican las relaciones de la "comunidad española con la A. I. T." y su imprudencia "voluta en el seno de esta Internacional."

De la lectura de un manifiesto del Comité Nacional, deduce que su política administrativa es igual a la de

incluso, interpuesto recurso ante el ministerio.

El Informe del Comité Regional quiere presentar a los Sindicatos de Sabadell como compuestos de hombres que han olvidado su actuación anterior.

El Comité Regional deberá demostrar en qué forma son los de Sabadell políticos, reformistas o enchufistas, dice el delegado, e invoca los acuerdos confederales que disponen que cuando un compañero difama a otro, deberá probar lo afirmado, y si no lo prueba, será expulsado, siendo el acusado en caso afirmativo.

Lee una carta de Poble de Llet a Fabril de Sabadell sobre el conflicto de aquella localidad, y afirmando fue resuelto, pero no por acción directa, sino dejando un punto al arbitraje del señor Aiguader y del señor Anguera de Sojo, carta que desmiente la información publicada por "Solidaridad Obrera".

También lee otra carta de Salt, para insistir en que Sindicatos que en ocasiones han faltado a las téticas de la Confederación, no han sido expulsados.

El Comité Regional — dice — ha dado involuntariamente al caso de Sabadell una interpretación equívoca.

Afirma que este Comité no puede demostrar que contra él ha habido animadversión por parte de Sabadell, aunque descañase sus acuerdos, lo que demuestra que no ha sido el pleito entre compañeros de Sabadell y los del Comité, sino entre organismo y organismo.

Insiste en que Sabadell está de acuerdo con las téticas y con la finalidad de la C. N. T., pero que en torno a estas tres letras se ha hecho fetichismo y se ha exagerado algo.

Si el Comité Nacional puede demostrar que Sabadell ha obrado en forma irregular en alguna ocasión, lo reconocerá.

Saben que no siempre han obrado por medio de la acción directa, pero otros organismos lo han hecho también y nada ha sucedido.

Proclama que ni los Sindicatos de Sabadell, ni Salt, ni am los de Barcelona, son anarquistas, sino que son sindicalistas y persiguen el Comunismo libertario.

Constata las propagandas contristas de la Confederación. Si la C. N. T. quiere la unión de los trabajadores, no puede ser anarquista, porque todos los trabajadores no son anarquistas.

Entiende que con el marchamo anarquista, la C. N. T. no logrará los postulados de la carta confederal.

Refiere su asistencia al Congreso de Madrid, en el que, dice, se reunió una Confederación estéril.

Rechaza los ataques y la calificación de reformistas, negando segunda intención a sus palabras.

No le guía el propósito de aparecer ante la opinión más o menos extremista y asegura que por sus labios se expresa la organización a la que representa. Se apoya en el texto de la carta confederal, para exponer el fundamento de su posición.

Continúa ocupándose del Congreso de Madrid, que pudo mostrar a los gobernantes la potencialidad de la C. N. T., pero los resultados del Congreso fueron como un "iceberg", que se derretía en las cabezas de los delegados de Sabadell, y enfriando sus ilusiones, pues se demostró incapacidad, y esto es lo que siempre desde entonces han expuesto porque no quieren engañar a nadie.

Declara que han tenido y tienen el consentimiento de los trabajadores de Sabadell.

Dice que en una gran capital como Barcelona, un militante puede tener una vida inmoral y ocultarla a los trabajadores, pero no así en una pequeña localidad como Sabadell.

Afirma que en el seno de los Sindicatos de Sabadell han logrado la unión casi total de los trabajadores, en distinción de ideas.

De nuevo insiste en que la actitud de Sabadell tuvo por objeto provocar un debate, diciendo que hay crisis provechosas y desahoras.

Sabadell ha inoculado en la Confederación Nacional del Trabajo un estado de pasión y se le ha culpado con graves cargos. Nos presentamos aquí, consecuentes con el criterio sustentado, para que se discuta nuestro pleito.

Sobre Sabadell pesan unas acusaciones que debe puntualizar.

- L'ÚNIC RECURS

Pastilles de

FORMITROL

Contra Refredats

Grip

Angines

Faringitis

LLIBRERIA CATALONIA

RONDA DE SANT PERE, 3

SENYORA!

Els millors

FIGURINS

els trobareu a la nostra llibreria

LA POLITICA

Acció Catalana Republicana

Corts Catalanes' 589 - Barcelona

Es convoca els socis d'aquesta entitat a la Junta General Extraordinària que se celebrarà avui, divendres, a les deu de vespre, a l'objecte d'assenyalar les normes a què hauran de sotmetre-se els representants d'aquesta Entitat en l'Assemblea General del Partit, que tindrà lloc diumenge vinent.

Barcelona, 6 de març de 1933.

El Secretari,

ODÓ HURTADO

LA TRAMESA DE LA DOCUMENTACIÓ I

ESPAÑA

Els radicals abandonen el saló de sessions

(Ve de la primera pàgina)

El senyor Salazar Alonso, que era el més excitat, censurava durament el ministre d'Obres Públiques per la frase d'illustre jurista que li havia dirigit, i que el senyor Salazar Alonso considerava molesta pel to irònic amb què havia estat pronunciada.

El senyor Rey Mora, a grans veus, deia que el Parlament s'havia convertit en una assemblea consultiva, i que ell estava disposat a escriure-ho sobre la presidència amb grans lletres vermelles.

Acabada la votació, que ha donat lloc a la retirada dels radicals, aquests s'han anat reintegrant al saló de sessions apassionats els uns i depauperats tota llur activitat alçada, que no havia trobat repulsió entre els diputats governamentals.

A conseqüència d'aquest incident, ha circulat el rumor que el senyor Besteiro havia dimès la presidència de la Cambra.

No obstant, visitat per alguns periodistes al seu despatx, que han aconseguit a informar-se de si la notícia era certa, el senyor Besteiro s'ha mostrat sorprès, i ha respost:

—Seria un absurd que jo hagués adoptat tal determinació, puix que no crec tenir cap motiu per a això.

El Sr. Prieto nega el que es diu de la crisi

Madrid, 9. — Comentant el senyor Prieto amb diversos periodistes la informació publicada en un periòdic del matí, en la qual es donava com a virtualment plantejada la crisi, va manifestar que ni virtualment ni fonamentalment, no existeix la crisi, i va afegir que segons les seves notícies, tampoc no era cert allò que es deia d'ocorregut en el si de la minoria radical socialista, ja que les seves impressions són que allò que succeï fou tot al contrari.

Aldarulls a la Universitat

Madrid, 9. — A la direcció general de Seguretat han manifestat que aquest matí s'havien produït alguns aldarulls a la Universitat, on hi havia alguna agitació, pel qual motiu hom ha avisat les forces d'assalt, les quals no han tingut necessitat d'intervenir perquè els aldarulls no han transcendit al carrer.

Comentaris de la premsa madrilenya

"A B C"

Madrid, 9. — "A B C" diu que l'ambient d'ahir a la Cambra era que la situació, a parer igualment de ministerials i adversaris, era insostenible.

L'ambient era de crisi. Un radical-socialista digué que, després de la sessió d'ahir, es reuniren per a deliberar sobre la situació.

Els contraris que els ministres del partit continuessin en el Govern, es veieren sorpresos en veure que els altres es passaven al seu bàndol. Anduc el senyor Galarza, en entrar, digué: "Això ha acabat".

La crisi —afegí— és imminent. Ara es cerca la manera d'exterioritzar-la.

Pot produir-se per una abstenció dels que creiem que el Govern, sense ésser culpable, ha incorregut en una responsabilitat política a qualsevol canvi polític, i és que admeten la possibilitat d'una crisi reduïda a la cartera de Governació i a cobrir la d'Hisenda.

Tot i no comptant —afegí— el mateix període —amb l'actitud de la minoria radical-socialista, els amics del ministre de la Governació asseguraren que el senyor Casares Quiroga estava disposat a plantejar això, abans que aparegués al saló de sessions de la Cambra la comissió parlamentària que anà a Casas Viejas, amb el fi d'entrar en la discussió del seu informe dels desescons de diputat i no des del banc blau.

Com que tot el Govern està solidariat amb el senyor Casares Quiroga, la crisi es convertiria en total.

Aquesta crisi, que seria avui portada al Consell que es celebrà al Palau davant el cap de l'Estat, s'ajornaria per a exterioritzar-la en la sessió, amb objecte que la crisi es produís en ple Parlament.

S'assegurava també que el senyor Asaia havia dit a persones de la seva intimitat que el dissabte vindria a la Cambra a presentar el seu informe.

Sembla decidit el requeriment del cap del Govern als diputats perquè s'ajornen els seus informes, o el de després de produir-se una votació de confiança, o el propòsit que estigués tota la majoria present en el moment de la crisi.

Com que la comissió parlamentària arriba avui a Madrid, i el seu informe és el que ha de decidir la crisi, la situació és molt delicada.

El Consell de Ministres d'ahir

Segons el Govern, ha estat purament de tràmit

VA ÉSSER MOLT BREU

Madrid, 9. — El Consell de ministres celebrat al Palau Nacional, sota la presidència del senyor Alcalá Zamora, ha tingut molt curta durada.

Ha començat a les dotze menys vint minuts del matí, i ha acabat abans de la una de la tarda.

En aquesta hora ha sortit el President de la República en automòbil del Palau Nacional.

Els periodistes han pogut esbrinar moments després que el cap de l'Estat es dirigia al Alcázar, on havia sofert una desgràcia de família que requeria allí la seva presència.

Els ministres han continuat reunits al Palau Nacional fins a la una i vint-i-cinc minuts de la tarda, i a aquesta hora han sortit de les habitacions del President de la República.

El senyor Asaia, al qual se li ha demanat que donés la versió del Consell celebrat, ha manifestat que havia estat breu i que en realitat s'havia limitat a la signatura d'una quantitat de decrets, puix que el President de la República havia tingut notícies moments abans de la mort d'una cosina carnal seva, persona que no solament pel parentiu, sinó per circumstàncies familiars, era del major afecte del senyor Alcalá Zamora, i que en conseqüència, abans de sortir, el senyor Asaia, els ministres s'havien limitat en realitat a sotmetre a la seva signatura els decrets esmentats.

Entre els figures —ha dit el senyor Asaia— el nomenament per a l'Acadèmia d'Espanya de Belles Arts, de Roma, del senyor Valle Inclán, uns quants decrets d'Obres Públiques, altres de personal i alguns decrets de Marina.

Els periodistes li ha preguntat si s'havia tractat incidentalment de política, i el senyor Asaia ha respost:

—No; d'això no ens n'hem ocupat. Això es farà dintre pocs dies.

Han assistit al Consell tots els ministres, àdhuc el senyor Casares Quiroga i el ministre d'Agricultura.

Un dels informadors li ha preguntat també si entre els decrets signats figurava el nomenament del substitut del general Queipo de Llano a la direcció del Gabinet Militar del President de la República, a la qual cosa el Sr. Asaia ha contestat:

—No; d'això no ens n'hem ocupat. Això es farà dintre pocs dies.

Han assistit al Consell tots els ministres, àdhuc el senyor Casares Quiroga i el ministre d'Agricultura.

Un dels informadors li ha preguntat també si entre els decrets signats figurava el nomenament del substitut del general Queipo de Llano a la direcció del Gabinet Militar del President de la República, a la qual cosa el Sr. Asaia ha contestat:

—No; d'això no ens n'hem ocupat. Això es farà dintre pocs dies.

Han assistit al Consell tots els ministres, àdhuc el senyor Casares Quiroga i el ministre d'Agricultura.

Un dels informadors li ha preguntat també si entre els decrets signats figurava el nomenament del substitut del general Queipo de Llano a la direcció del Gabinet Militar del President de la República, a la qual cosa el Sr. Asaia ha contestat:

—No; d'això no ens n'hem ocupat. Això es farà dintre pocs dies.

Han assistit al Consell tots els ministres, àdhuc el senyor Casares Quiroga i el ministre d'Agricultura.

Un dels informadors li ha preguntat també si entre els decrets signats figurava el nomenament del substitut del general Queipo de Llano a la direcció del Gabinet Militar del President de la República, a la qual cosa el Sr. Asaia ha contestat:

—No; d'això no ens n'hem ocupat. Això es farà dintre pocs dies.

Han assistit al Consell tots els ministres, àdhuc el senyor Casares Quiroga i el ministre d'Agricultura.

Un dels informadors li ha preguntat també si entre els decrets signats figurava el nomenament del substitut del general Queipo de Llano a la direcció del Gabinet Militar del President de la República, a la qual cosa el Sr. Asaia ha contestat:

—No; d'això no ens n'hem ocupat. Això es farà dintre pocs dies.

Han assistit al Consell tots els ministres, àdhuc el senyor Casares Quiroga i el ministre d'Agricultura.

Un dels informadors li ha preguntat també si entre els decrets signats figurava el nomenament del substitut del general Queipo de Llano a la direcció del Gabinet Militar del President de la República, a la qual cosa el Sr. Asaia ha contestat:

—No; d'això no ens n'hem ocupat. Això es farà dintre pocs dies.

Han assistit al Consell tots els ministres, àdhuc el senyor Casares Quiroga i el ministre d'Agricultura.

En els passadissos de la Cambra

Mentre esperen que el debat sobre els fets de Casas Viejas es reprngui al Parlament, ministres i diputats comenten la situació política

EL MINISTRE DEL TREBALL EXPOSA LA DOCTRINA PARLAMENTARIA

Madrid, 9. — Els periodistes han parlat aquesta tarda, a darrera hora, amb el ministre del Treball.

Un periodista li ha preguntat si era cert el rumor que corria que al Consell de ministres celebrat avui al Palau el Govern havia presentat la dimissió al President de la República.

El senyor Largo Caballero ha dit:

—Però quan es convocaran vots sobre la política de la República és totalment distinta de la política de la monarquia.

Es absurd pensar això que el Govern fos capaç de venir al Parlament després d'haver presentat la dimissió i continuar discutint un projecte de llei.

Ara quan hi ha crisi s'explica tot i s'han acabat ja les cèl·lules crítics orientals.

Seria una comèdia ridícula l'haver presentat la dimissió i ocultar-la al Parlament, venint amb una aparent tranquil·litat a discutir els projectes de llei.

Repeteix una vegada més que el criteri d'aquest Govern és que no més dimetirà quan li manqui la majoria parlamentària o quan el cap de l'Estat li retiri la confiança; però en cap cas deixarà el Govern el seu lloc per una oposició, per ruda que sigui, puix que mentre es compti amb la força d'una majoria el Govern farà cas omís de l'actitud de les minories en aquest aspecte concret de la situació política.

E naltres temps succeïa que un diputat s'aixecava a les Corts contra el Govern i veïem com aquest Govern dimetia; però cal tenir en compte que aquest diputat en aixecar-se a la Cambra ho feia com a mandatari del rei, i la seva actitud era recolzada.

Les conseqüències de la seva oposició al Govern havien d'ésser i eren per tant, immediates.

Ara no hi ha tal cosa. El cap de l'Estat pot dir a un Govern: "Et retiro la confiança", però amb això el cap de l'Estat incorre en responsabilitat davant el Parlament i davant el país. Només faltant-nos la majoria o la confiança del cap de l'Estat, el Govern se n'anirà, però no per les converses, comentaris o intrigues que es facin per les "ponyes" dels cafès. Que cadascú carregui amb llur responsabilitat, però ben clarament.

—De manera és —va dir un periodista— que no hi ha crisi ni avui ni demà?

—Jo us asseguro que avui no n'hi ha. L'esdevenidor no és de ningú i els esdeveniments polítics poden marcar una altra direcció a la situació de cada moment.

EL SENYOR MAURA MANIOBRA EN ELS PASSADISSOS

Madrid, 9. — El Sr. Maura va sostenir una conversa al saló de conferències, amb un modèrrim grup de radicals socialistes, i amb ells comentà la situació política.

Han afegit que en la reunió del Consell Executiu que se celebraria a la nit no figurava en l'ordre del dia semblant cosa, però que això no impedia que es discutís si es suscitava per algun dels convocats.

Segons les nostres referències, el contingut polític de la reunió seria una proposició per procurar una intelligència entre els partits radical i socialista per veure si d'aquesta manera seria possible aconseguir la formació d'una base de govern, i en aquest cas la minoria radical socialista provocaria la crisi.

Un significatiu diputat radical socialista, dels que discrepen de la majoria del partit, declarava aquesta nit a la sortida del Congrés que ell no creia que la crisi es produís per una deserció de la majoria ni per la sortida dels ministres radicals socialistes, sinó que confiava únicament en els dictats de la seva consciència que es produirien a no tardar a determinats elements socialistes els que la portaria a abandonar el poder.

Madrid, 9. — El senyor Martínez Barrios ha fet als passadissos alguns comentaris sobre la situació política i les derivacions que pot tenir el debat de Casas Viejas.

—Ja es digué al Saló de Sessions que sobre el Govern requeria una responsabilitat encara que fos solament pel fet de no haver-se assabentat al seu degut temps de l'ocorregut.

I l'ex-ministre de Comunicacions ha definit el seu judici sobre la situació actual del Govern amb aquesta frase:

"Per mantenir-se al Poder, cal poder."

El senyor Maura deia que la situació, segons ell, era greu, i que creia que, ja que el partit radical-socialista és l'èxit sobre el qual es mou tota la política parlamentària, ha de decidir-se, d'un cop, a posar terme a la situació actual, amb la qual cosa es faria un bé a la mateixa, puix que ell opinava que cal que els partits d'esquerra estiguessin forts per a l'esdevenidor.

Posteriorment, en un altre grup, el senyor Maura repetia el seu judici, i manifestava també que, segons ell, havia dit l'altre dia al senyor Asaia, en la conferència que sostingué amb ell, que l'excort del Govern consistia a saber canviar de temps.

Quinze dies —ha afegit l'ex-ministre de la Governació— poden significar que un Govern, en lloc de canviar, canviï malament.

Descartades, per a ell, totes les responsabilitats dels successos ocorreguts a Casas Viejas, a part de la responsabilitat política, ja que totes les crisis es produïen en condicions anàlogues, el que interessava és com es resol l'assumpte.

No cal preocupar-se —ha afegit el cap del partit conservador— quin serà el successor d'aquest Govern, ni cal preocupar-se tampoc de l'obstrucció dels radicals.

Tot depèn de les circumstàncies i del que requereixi el bé d'Espanya, i es- tiguem segurs que si aquestes circumstàncies ho exigís, el senyor Asaia i jo, que ara podem considerar-nos com als antípodes, no vacilàrem a formar Govern.

Les Corts Constituents

Es aprova l'article tercer del projecte de Congregacions religioses :: El President de la Cambra anuncia per a avui la presentació del dictamen de la Comissió que ha anat a Casas Viejas :: A l'hora de votar la proposició sobre la carretera d'Alacant els radicals han abandonat el saló tumultuosament

Madrid, 9. — Comença la sessió a les quatre de la tarda, tota la presència del senyor Besteiro.

Es escolen, qual vuita. Es llegeix l'acta de la sessió d'ahir.

Una protesta del senyor Rojo Villanova

El senyor ROJO VILLANOVA s'aixeca a protestar contra l'acord pres a darrera hora de proseguir la discussió del projecte de llei de Congregacions i Congregacions religioses, sense fer cas de la proposta en la qual se sol·licitava que es dediquessin tots els dies una hora a precs i preguntes.

Diu que per a acordar això era necessari que hi hagués quòrum, i ja que no es tingué això en compte, requereix que és indispensable, serà precis repetir aquí la votació, i en tot cas no proseguir el debat.

Acaba la seva intervenció dient que es gaudia de més llibertat en les Corts de la Monarquia que en les de la República i cita a l'efecte alguns fets ocorreguts en la sessió d'ahir.

El senyor BESTEIRO, en jo energic, li diu que si es toleraven certes coses a les Corts de la Monarquia, això no suposava una llibertat sinó un llibertinatge.

Assigura que aleshores es començaven totes les veritables llibertats i que tot el que podia dir-se respecte a la prorroga de la sessió, és fer constar que això és potestatiu de la presidència i que el que ocupava ahir, puix que era el senyor Martínez de Velasco, obrà reglamentària i correctament.

El senyor MARTINEZ DE VELASCO demana la paraula per a al·lusions.

El president no li concedeix. L'acta queda per a ésser aprovada al final de la sessió per falta de nombre de diputats.

El debat sobre Congregacions religioses

Es llegeixen diverses còpies del senyor Domínguez Arévalo, tradicionalista, el qual en defensa una proposició per la minoria.

Diu que a l'Església segons el dictamen se li limiten els drets, i havent-li llibertat de cultes succeïx que a l'Església se li prohibeix celebrar els seus cultes.

Proposa que es modifiqui el dictamen en el sentit que la dita llibertat serveixi perquè se celebren els cultes externs de l'Església, sense prèvia petició de permís.

Protesta que s'intenti cobrar arbitri pel toc de campana.

El senyor MORENO MATEO, socialista, li respon per la comissió, i diu que aquesta obra amb un criteri absolut de justícia i que tot quedà resolent en aprovar-se ahir l'article segon.

El senyor DOMÍNGUEZ AREVALO rectifica.

Els agraris demanen votació nominal. Verificada aquesta, és refusat el vot per 103 vots contra 5.

Es posa a votació l'acta, que és aprovada.

El senyor AIZPUN s'oposa al dictamen perquè no creu que ha de deixar-se a l'arbitri dels governadors l'autorització de les manifestacions externes del culte.

Creu que els enterraments catòlics no constitueixen un acte del culte, sinó una manifestació de fe.

El senyor GOMARIS li contesta i diu que es pretén tan sols suspendre els actes de culte davant la sepultura.

Acaba el senyor AIZPUN el seu discurs i assegura que al dictamen, més que contra el culte extern, a allò que es va en contra les creences dels catòlics.

El senyor HORN es pronuncia a favor del text del ministre de Justícia, segons el qual caldrà demanar el permís que estableix la Constitució.

tució, però no en cada cas tal com ara es pretén en el vot particular que ha acceptat la Comissió.

El senyor SALAZAR ALONSO fixa el punt a què ha quedat la discussió i diu que no hi ha d'haver inconvenient en què la Comissió accepti allò sol·licitat pel senyor HORN, que en resum significa el criteri exposat pel ministre de Justícia.

El senyor GOMARIS diu que, en efecte, és igual.

El senyor SALAZAR ALONSO: Llavors, per què no l'acceptem? Anuncia que la seva minoria, si no és acceptat aquest criteri, votarà en contra.

El president de la Comissió, senyor BAEZA MEDINA, fa veure que hi ha molts casos en què cal establir regles per fer complir l'article 26 de la Constitució, i proposa que sigui necessària l'autorització en cada cas per a celebrar els actes de culte extern.

Diu que si es torna a redactar l'article es dilatarà la discussió obstaculitzant la labor parlamentària. Rectifica el senyor Salazar Alonso. Estima que és fàcil arribar a l'acta, puix que el que ha adduït la Comissió no té fonament.

de la minoria socialista, en nom de la comissió: Valg a respondre a un ex-diputat de la comissió.

El senyor PÉREZ MADRUGAL A un ex-ministre.

El senyor MORENO MATEO: Ho sabia, però em resultava a creure-ho. (Als estons dels agraris es produïa un gran revol.)

DIVERSOS DIPUTATS AGRARIS: Per què? Ja enfadats en el seu dia, els ministres republicans.

(Els diputats agraris i el senyor Pérez Madruga s'incorporen novament fins que el President aconseguia restablir la calma.)

El senyor MORENO MATEO dona explicacions al senyor Calderón. Diu que no ha pretès oblidar, i explica el criteri de la Comissió pel que respecta al règim dels enterraments, en forma semblant a l'expressada anteriorment, i es posa a votació l'acta del senyor Calderón.

Voten a favor catòlics, progressistes i la dreta republicana. Es rebutja l'acta per 244 vots contra 26.

Els agraris tornen a presentar un altre article addicional entre els articles tercer i quart.

Una altra esmena dels agraris que té la mateixa força

El senyor MADRUGAL fa defensa. Comença dient que ell no pretén obstruir, sinó que vol aclarir aquest punt en l'article de referència en el sentit que solament pot denegar-se el permís per celebrar enterraments catòlics quan prèviament es pugui assegurar que constitueixi un risc per a l'ordre públic.

Afirma que avui s'exercirà un veritable càstig als pobles contra els sentiments catòlics dels cristians.

El senyor GOMARIS, per la comissió, refusa la proposició.

(El senyor Besteiro torna a la presidència.)

Sotmet la proposició a votació, queda refusada per la Cambra per 129 vots contra 25.

La proposició del Sr. Gomaris sobre la carretera d'Alacant

Se suspèn aquesta discussió i es dona lectura a una proposició firmada en primer terme pel senyor Gomaris demanant que a reserva del que més tard acordi el Parlament s'autorizi el ministre d'Obres Públiques per començar la construcció de la carretera d'Alacant a la platja de Sant Joan.

El senyor MARTINEZ MOYA, en nom de la minoria radical, diu que això és una veritable proposició de llei, puix que es tracta d'autoritzar el ministre fora del que el Parlament acordà.

EL PRESIDENT diu que el bé no es tracta d'una proposició incidental, tampoc no es tracta, evidentment, d'una proposició de llei, ja que es tracta de donar al ministre una autorització, sinó que aquest exercirà les que ja té sense tenir per ara en compte que més tard acordi la Cambra.

El senyor MARTINEZ MOYA estima que si això no caldrà una proposició, sinó que bastaria amb el prec al ministre.

El senyor GOMARIS declara que en la seva proposició no hi ha la menor intenció política, i precisament per això ha volgut que els radicals coneguessin el seu propòsit perquè pogués dir-se que el ministre d'Obres Públiques, fent ús de les seves facultats, comença la seva construcció al dors d'ella, la qual cosa hauria pogut ésser estimada, amb més raó, com a una maniobra política però que, en vista de l'actitud en què es col·loca el senyor Martínez Moya, ha de manifestar que el ministre usará d'aquesta facultat.

El senyor MARTINEZ MOYA diu que no pot posar-se el precedent que la discussió d'un projecte de llei pugui interrompre's per una proposició incidental que prefaça el que la Cambra ha de fer.

El senyor GOMARIS insisteix en el seu punt de vista, i diu que, després de l'ocorregut, ell només ha de fer un prec al ministre a fi que aquest compti amb l'assentiment de la Cambra.

El senyor MARTINEZ MOYA insisteix també en què cal discutir el projecte, i prega a la presidència que suspengui la discussió de la proposició presentada entre tant que s'hagi discutit el dit projecte.

EL PRESIDENT diu que creu que es tracta de l'expressió d'un desig col·lectiu, a la qual cosa no pot oposar-se.

EL MINISTRE D'OBRES PÚBLIQUES declara que ell no pot donar-se per conforme amb un prec individual, i que allò només s'entendria a obrar d'acord amb les atribucions que li concedeix la llei, el qual compta amb l'assentiment de la majoria de la Cambra; perquè, si bé és cert que té facultats per a construir aquesta carretera, després de les indicacions sorgides en la discussió del projecte de llei, no s'entendria a procedir si la Cambra no l'assentís i l'invita a això.

El senyor BARRIOBERO intervé breument, i diu que, si bé li sembla bé la construcció d'aquesta carretera, no pot menys de semblar-li malament el procediment.

(Els radicals subratllen amb rumors d'aprovació les paraules del senyor Barriobero, i es traspassen alguns frases entre ells i els diputats de la majoria.)

EL PRESIDENT interromp, dient que si els autors de la proposició insisteixen en què es voti, ell no pot oposar-s'hi.

El senyor REY MORA: ¿I què ha estat del projecte de llei que ha començat a discutir-se?

EL senyor MORENO MATEO

(Continua a la pàgina 10)

Llegiu el número de

MIRADOR

Setmanari de Literatura, Art i Política

Preu: 30 cèntims

Llegiu LA PUBLICITAT - Propaguen-la

ES TORNEN A NER

El tribunal

AUDIENCIA PROVINCIAL

A la Secció primera de la Audiència Provincial, per no tenir assenyals, minuts.

A la Secció segona ocupat el jutge Angel Ombria, el qual ha declarat culpable al soldat ciclista Angel Coloma, ocasionant-li la mort. El fet ocorregut al carrer de Bailén. La pena assignada és d'un any i mig de presó i deu mil pessetes d'indemnització.

A les seccions tercera i quarta foren suspesos els judicis assignats.

PELS JUTJATS

EL JUTGE

DELS RABASSATERS

El jutge especial encarregat dels sumaris dels rabassatgers ha pres possessió novament del jutjat de primera instància de la Barceloneta.

DETINGUT PER SOSPITA D'ATACAMENT

Yer sospitar que tractava d'atacar un individu que sortia del Banc fou detingut per la policia Cefest Enric López, al qual se li ocupà una pistola carregada. Previa declaració, assegurà que no s'havia fixat en l'individu que se sospita que degué. Explica que portava la pistola per defensar-se, ja que havia estat atacat de mort. El detingut fou posat a llibertat provisional, però no tenia antecedents policials. El jutge decretà el seu alliberament per l'assassinat il·lícit d'arma.

GREU DENUNCIA CONTRA EL PROPIETARI D'UNA BARRACA

Al jutjat de guàrdia ha estat presentada una denúncia signada per Dolores Valdivieso, que viu en una barraca del carrer de les Cortes, Catalanes, 304, en la qual acusa el propietari de la barraca del delicte d'assassinat.

La denunciada diu que amb motiu de la revisió del contracte de lloguer, en el qual el propietari fou obligat a rebre-la-li el preu que pagava, aquest la fa objecte de constants amenaces i coaccions. Fa uns quants dies que, com que plouia, el propietari ho aprofità per treure mig sostre de la casa amb el propòsit, segons ell, d'arrancar la casa i que obligà els seus llogaters a romandre en una sola habitació, d'on també va treure un xic de material perquè sofriessin els rigors del fred i de la pluja.

A causa d'això, un familiar de la denunciada, que vivia amb ella i que era vell, va agafar una malaltia a conseqüència de la qual morí.

Demana la denunciada que es procedeixi contra el propietari, puix que és l'únic culpable de la mort del seu parent.

El jutjat ha admès la denúncia i procedirà a la instrucció del corresponent sumari.

DESPRES DE DIPOSITAR FIANÇA ES POSADA EN LLIBERTAT

Després de prestar la fiança assignada, han estat alliberats pel jutjat número 12 Josefa Navas i Antoni Riús.

Com es recorda, la Josefa estava d'operària a la fàbrica del senyor Josep Pasqual, al carrer de Sicília, i per haver estat acomiadada va anar a casa seva i agafà un revolver del seu rellotger, Antoni Riús, amb el qual amenaçava l'encarregat.

Per aquest motiu foren detinguts i processats tots dos.

DELS ATTEMPTATS TERRORISTES

Pei Jutjat especial instructor dels delictes per atemptats terroristes s'ha procedit a treure una testimoni de part de culpa contra Joan Marcos Moras i Baptista Agustín Pérez, per atemptat a la guàrdia civil, fets ocorreguts al Passeig de Puigades la nit del 8 de gener.

El testimoni tret de la causa principal passa a l'autoritat militar, la qual haurà d'instruir també l'oportunitat sumari.

EN LLIBERTAT

Pei Jutjat número 13 es procedí a alliberar a dos processats contra Josep Vilagrassa i Antoni Villanueva pel delictes de tinença d'armes, i foren alliberats després sense fiança.

Com es recorda, la policia va posar a disposició del jutjat aquests dos detinguts com a sospitosos implicats en l'atemptat contra els obrers de la fàbrica Nubiola, però es demostrà llur innocència en aquest debat.

PROXIMA VISTA D'UNES CAUSES CONTRA L'EX-DIRECTOR DE "SOLIDARIDAD OBRERA" PER LA PUBLICACIÓ D'UNA SERIE D'ARTICLES EN EL DIARI

Per als dies 16, 17 i 18 d'april estan assignats a la Secció quarta de l'Audiència la vista d'unes causes per excitació a la rebel·lió i calúnia a les autoritats contra Felip Alais, ex-director de "Solidaridad Obrera", per articles publicats en l'esmentat diari.

Aquests són els primers d'una sèrie que té pendent el dit ex-director.

En tots ells es demana la resolució per diversos crims i delictes.

El daltabaix bancari als EE. UU.

Llei bancària prolongant els poders excepcionals del president en qüestions bancàries i financeres

MISSATGE DE MR. ROOSEVELT AL SENAT I AL CONGRES

Washington, 9. — En el seu missatge al Senat i a la Cambra, el senyor Roosevelt diu que el Govern es considera obligat a intervenir per a la protecció dels depositants als Bancs dels Estats Units mitjançant una legislació dirigida contra tota especulació que es proposi realitzar amb els fons dels dits depositants.

Afegeix que la primera tasca a realitzar és obrir novament tots els establiments bancaris que tinguin una situació sana, per ésser aquest un precondició essencial per a la reorganització que ha de fonamentar-se en bases sòlides.

El senyor Roosevelt sol·licita, a més, que es modifiquin els Estatuts de la Federal Reserve Bank per aprovar una moneda suplementària que pugui ésser necessària, i hauria d'entrar amb l'adeguada garantia per poder fer front a totes les demandes de divises, però sense augmentar el compte deutor no garantit del Govern.— Fabra.

S'APROVA LA NOVA LLEI BANCARIA

Washington, 9. — El projecte de llei bancari sotmès al Congrés sanciona i prolonga els poders excepcionals d'urgència del president en els terrenys bancari i financer, i ordena la concentració de l'or de la Nació als Bancs de Reserva Federal; permet als establi-

La situació a Austria

DIARI RECOLLIT

Vienna, 9. — Aquest matí ha estat recollit per la policia el diari "Arbeiter Zeitung", per haver publicat un article invitant a la classe obrera a defensar la Constitució en el cas que el Govern actual impedisca la reunió del Parlament convocada pel president dimissionari. — Fabra.

PROTESTES CONTRA EL GOVERN

Vienna, 9. — Per tal de plantar cara a qualsevol eventualitat, el Govern austríac ha reforçat la guarnició de Viena.

El diputat Gran alemany, senyor Strassner, segon vicepresident del Consell Nacional, ha pres l'acord, en combinació amb el seu partit, de convocar l'Assemblea per al dimarts vinent, però la convocatòria no ha estat fixada als llocs de costum perquè el Govern la considera com a nul·la i no existent.

A la Dieta de Viena, l'alcalde, violentament interromput pels cristians-socials, ha criticat els recents decrets lleis sobre reunions públiques i la premsa. El diputat nacional socialista senyor Fraunfeld, ha protestat vigorosament contra la política del senyor Dollfus, de la qual ha dit que va únicament contra els "nazis".

Seguidament la Dieta ha adoptat una moció presentada pels social-demòcrates, en la qual es protesta contra l'acció del Govern. — Fabra.

INCIDENT DE FRONTERA

Vienna, 9. — A la frontera austro-bavaresa, a Schornitz i Kiersfelden, han estat arrengats els pals fronterers. Hom creu que es tracta d'una acció concertada. Ha estat oberta una enquesta. — Fabra.

HONGRIA PERQUE NO ENTRIN COMUNISTES

Budapest, 9. — El ministre de l'Interior ha donat ordres perquè s'exerceixi estreta vigilància a la frontera, amb l'objecte d'impedir que la travessin elements comunistes que pretenguin fugir d'Alemanya. — Fabra.

IRLANDA

LA SUPRESSIO DEL JURAMENT DE FIDELITAT

Dublin, 9. — A la Cambra Alta s'ha examinat en segona lectura el projecte de llei suprimint la llei de jurament de fidelitat, i finalment, per 24 vots contra 17, s'ajornà fins dimarts que ve la seva discussió. — Fabra.

El conflicte xino-japonès

Es tem el bombardeig de Pequín

EL PANIC A PEQUIN
Pequín, 9. — Quasi tots els xinesos habitants a Pequín estan persuadits que l'avangada japonesa no s'aturarà a Jehol ni a la Gran Muralla i que marxa a grans passos cap a la capital. Es tem un bombardeig aeri i gran part de la població fuig esmampaduda cap al Sud.

Altres xinesos opinen que els nipons no s'atreviran mai a atacar la ciutat xinesa més famosa, bregol de tantes civilitzacions. Cal tenir en compte que un bombardeig aeri destruiria les Legacions i Consolats estrangers, la qual cosa provocaria les corresponents protestes diplomàtiques. També hom té els nipsos per massa civilitzats i no es pot creure que, sabent-ho, destruïssin monuments nacionals xinesos d'un valor artístic considerable, com són el Gran Museu, el Palau d'Hivern, el temple de Confucius, etc.

tant d'odi han demostrat sembla que els funcionaris xinesos, que pre a la invasió occidental i que no poden fugir pels carrers que pousen, s'han refugiat tots als barris de les Legacions i Consolats europeus, orientats en aquell lloc més segurs. Els hotels, cases de disposes, pensions, etc., instal·lats en aquestes barrires vénen realitzant veritables fortunes, car es paguen les habitacions a preus exorbitants. Tot això malgrat que el protocol priva que els europeus allotgin en llurs cases els xinesos. Però la por i la cobajança del guany fan desaparèixer fàcilment les lleis.

Aquests que es queden, però, són molt pocs (ja que els barris de les Legacions són reduïts) comparats amb la gran quantitat que fugen cap al Sud, emprant tota mena de mitjans de locomoció.

Fa poques setmanes que es tenia el propòsit de transportar a Loyang tots els tresors artístics de Pequín. La població burgesa s'hi va oposar de tal manera que fins hi hagué molts fanàtics que es posaren damunt les vies del tren per tal d'impedir-ho.

El "Daily Telegraph", després de preguntar-se si va a durar molt la guerra xino-japonesa, diu que el Govern de Nanquín i la Jove Xina haurien d'inclinarse davant el fet consumat i irreparable de la pèrdua de Jehol. Si Xina té prudència sabrà acceptar aquest fet inevitable. — Fabra.

El "Daily Telegraph", després de preguntar-se si va a durar molt la guerra xino-japonesa, diu que el Govern de Nanquín i la Jove Xina haurien d'inclinarse davant el fet consumat i irreparable de la pèrdua de Jehol. Si Xina té prudència sabrà acceptar aquest fet inevitable. — Fabra.

A França

EL SENAT, APROVA EL PROJECTE D'EMPRESTIT

París, 9. — El projecte d'emprèstit format pel Govern, ha estat aprovat pel Senat per dos-cents quaranta-vots contra sis.

Durant el debat, el senyor Bonnet, exposà la situació de la Tresoreria, dient que apareix molt més favorable que la dels altres països, i que l'obra de sanejament sembla prosseguir-se amb èxit.

La situació monetària és remarcable i certs països, especialment l'Amèrica del Sud han cotitzat per primera els seus canvis en francs. Els ingressos pressupostaris, han augmentat netament des de fa dos mesos i l'impost sobre la xifra de negocis, assolí el darrer febrer un plus valia de 3 per cent en comparació amb igual mes de l'any anterior.

El senyor Bonnet acabà demanant al Senat que votés d'una manera unànima la seva confiança en el pervindre de les finances franceses. Com resultat d'aquesta apel·lació feta pel senyor Bonnet, el Senat votà el projecte. — Fabra.

COMPLLOT COMUNISTA A GREC

París, 9. — "Le Matin" dona compte que en una informació oberta per les autoritats marítimes de Brest s'ha descobert un vast complot de caràcter comunista, en el qual estaven complicats diversos professors de l'Escola de Marins i diversos contramestres. Aquests darrers compareixeran davant el Consell de guerra, i els professors són posats a disposició del ministre d'Instrucció Pública.

París, 9. — El ministre de Marina ha publicat una aclaració a les informacions de la premsa relatives a l'existència d'una cèlula comunista a bord de l'"Armorique".

El ministre declara que no hi ha hagut cap manifestació. Els aprenenç mariners i els "poulinas" que havien constituït una cèlula, han estat isolats al dipòsit de tripulants i s'imposaran els corresponents càstigs, un cop acabada la informació que ha estat oberta. — Fabra.

El ministre de la Guerra anuncia que els comunistes detinguts són reclutats que encara no s'havien incorporat. Són uns vint. Es farà una enquesta i seran aplicades les degudes sancions. — Fabra.

COMBINACIO DIPLOMATICA

París, 9. — M. Gorbin, ambaixador a Brussel·les, passarà a l'ambaixada de Londres; el senyor Clauvel, ambascador a Viena, va d'ambaixador a Berna, i el senyor Alphonse, ministre a Dublín, va d'ambaixador a Moscou. — Fabra.

Als cercles polítics s'assegura que els senyors Hadjikhiri i Condylis tenen propòsit de demanar la supressió del Senat. — Fabra.

El cop d'Estat de Grècia

El general Plastiras, intrometible: Els populistes acusen Venizelos

Atenes, 9. — El president de la República ha encarregat al senyor Tsaldaris la formació del gabinet. S'observa molta efervescència en el Peloponès i particularment a Corint. El general Tsichalini, ministre de l'Interior, ha telegrafiat en nom de Tsaldaris invitant la població a mantenir-se tranquil·la i evitar desordres.

Malgrat de les recerques de la policia, el general Plastiras no se'l troba. S'ha advertit a les autoritats frontereres per evitar que Plastiras cerqui refugi a l'estranger. Dos coronels principals, col·laboradors del general Plastiras, han estat detinguts. — Fabra.

Atenes, 9. — La tensió política al país és molt greu. La premsa, sense distinció, aconsella al govern Tsaldaris que presti jurament avui mateix i s'encarregui del Poder, a l'objecte de calmar els esperits que estan molt inquietos, tement-se que, de prolongar-se aquesta situació, hi hagi disturbis. — Fabra.

Atenes, 9. — Aquest migdia han estat conferenciant els senyors Tsaldaris, Condylis, Metaxas i Hadjikhiriakos.

Interrogat pels periodistes, el senyor Condylis ha declarat que el Govern que es presentés amb un programa en el qual s'incloussin una amnistia a favor dels culpables de la Dictadura, seria enderrocat al cap de poques hores.

L'opinió del senyor Condylis és que el senyor Venizelos hauria d'ésser jutjat per un Tribunal especial, per haver tolerat la proclamació de la Dictadura del general Plastiras.

D'aquesta opinió és també la premsa popular. En canvi, la premsa liberal defensa Venizelos, i en justificació seva, assegura que si donà facilitats al general Plastiras fos per evitar vessament de sang.

La llista del nou ministeri Tsaldaris serà sotmesa següentment al senyor Zaimis aquesta nit i els nous ministres prestaran jurament demà.

S'han donat ordres perquè siguin detinguts el contraalmirall Domestichis, ministre de Marina dimissionari, el senyor Othonos, i el senyor Teocaris, comandant de l'Armada, per haver obert el general Plastiras; igual ordre s'ha donat respecte al coronel Katakakis, ex-comandant de la guarnició d'Atenes, pel mateix motiu.

Als cercles polítics s'assegura que els senyors Hadjikhiri i Condylis tenen propòsit de demanar la supressió del Senat. — Fabra.

Després de les eleccions alemanyes

El Govern del Reich treballa la col·laboració amb els contristes: Recrui l'antisemitisme

HITLER COL·LABORARÀ AMB MONSIEYON KAAS...

Berlin, 9. — El Govern del Reich està examinant en l'actualitat la possibilitat d'establir una col·laboració amb el partit del Centre, amb l'objecte de disposar al Reichstag d'una majoria dels dos-terços que és necessària per a l'aprovació de lleis o decrets que impliquin modificacions a la Constitució.

Fins ara no s'han fet sinó converses de caràcter oficial, especialment entre monsenyor Kaas i von Papen, però s'espera que dintre de poc s'entaulin negociacions oficials. Hom creu que el Centre acceptarà, si arriba el cas, una participació al Govern, encara que per a això hagués de fer grans concessions. — Fabra.

...I ES FARA TAMBE L'ANO DE BAVIERA

Berlin, 9. — Els populistes bavaresos han declarat estat disposats a entrar en relacions amb els racistes amb vistes a la formació d'un Govern a Baviera.

Els Govern de Wurttemberg i Baden han protestat per telègraf davant el President de l'Imperi i el Canceller contra les ingerències del ministre de l'Interior del Reich en la sobirania política del dit Estat.

Afegeixen que s'adreçaran també sobre l'assumpte al Tribunal Suprem del Reich. — Fabra.

LA PERSECUCIO SISTEMATICA DELS JUEUS

Berlin, 9. — L'agitació antisemita, que ve accentuant-se cada dia més, ha donat lloc a aquesta capital i a altres diverses poblacions d'Alemanya, especialment al Ruhr, a incidents sangnants dels quals han resultat víctimes nombroses israelites.

A Berlín nombrosos jueus, alguns de nacionalitat americana, han estat víctimes d'agressions, i això ha donat lloc a que l'ambaixador dels Estats Units efectuï una gestió sobre el ministre de Negocis Estrangers, i a que el consell general del dit país, a Berlín, hagi lliurat al prefecte de policia una memòria en la qual es relaten els fets ocorreguts.

Una nota oficial que ha estat facilitada anuncia que la direcció del partit racista ha adoptat mesures per impedir que es repetixin aquests incidents.

A conseqüència d'aquesta campanya hitleriana contra els jueus s'han vist obligats a tancar nombrosos establiments propietats d'israelites.

La bandera imperial i la bandera amb la creu evàstica han estat hissades a la casa Karl Liebknecht, antiga central del partit comunista alemany. Totes les associacions hitlerianes i els infants de les escoles han desfilat davant la casa Liebknecht i han saludat la bandera imperial i l'evàstica. — Fabra.

TOTA LA POLICIA AL SERVEI DE HITLER

Berlin, 9. — Tots els Estats alemanys han posat la seva policia a disposició del comissari que els ha enviat el Reich.

El Govern pretén justificar el nomenament del general Von Epp per a la direcció de la policia a Baviera per la inquietud que hi ha en la població bavaresa i pel fet de no estar garantits l'ordre i la seguretat.

LES TROPES HITLERIANES NO SERAN INCORPORADES A LA REICHSWERHR

Berlin, 9. — Manca de fonament la notícia que les tropes hitlerianes seran incorporades a la Reichswahr durant un any.

LA PERSONALITAT DE VON PAPPEN S'ESVAIEIX

Berlin, 9. — El "Frankfurter Zeitung" escriu que hi ha poques probabilitats que von Papen sigui nomenat president del Govern prussià. Afegeix que és probable que Hitler reunirà en la seva persona la Cancelleria i la presidència del Consell de ministres de Prússia.

El "Acht Uhr Blatt" diu que la major part dels ministres participaran en el Gabinet Hitler en qualitat de ministres del Reich. — Fabra.

MES REPRESSIONS CONTRA ELS COMUNISTES

Berlin, 9. — El diari socialista "Voelkische Beobachter" invoca els hitlerians a detenir les persones que propaguen el rumor que el ministre prussià de l'Interior fou l'instigador de l'incendi del Palau del Reichstag, amb el pretext de poder començar la repressió contra els comunistes. — Fabra.

DESTRUCCIO DE MONUMENTS

Berlin, 9. — A Zweibrücken (Palatinat), una desconeguda han destruït els monuments dedicats a la memòria del president Ebert i dels ministres Liebknecht i Thälmann. — Fabra.

A Portugal no hi ha hagut cop d'Estat

Liisboa, 9. — S'ha desmentit la informació de "Heraldo de Madrid". En aquesta informació, que acull el rumor d'haver-se produït a Portugal un cop d'Estat contra el Govern Salazar, dient-se que al cap del moviment està el general Vicens Freite, ex-president del Consell de la Dictadura, el qual recentment publicà un document públic anunciant la seva disconnexió amb el plebiscit que el Govern Salazar intenta realitzar el dia 19 i en el qual Salazar vol imposar una Constitució presidencialista pel plebiscit popular, mentre que Freite desitja que es facin les eleccions per establir un Parlament Constituent que sigui el que elabori la Constitució.

Anglaterra no torna al patró or

Londres, 9. — A la Cambra dels Comuns, el senyor Neville Chamberlain ha reiterat que el Govern no tracta de tornar precipitadament al patró or. — Fabra.

ROMANIA

CURS DE LENGUA I LITERATURA ESPANYOLES

Bucarest, 9. — A l'Institut Lazare s'ha inaugurat un curs de llengua i literatura espanyoles, assistint-hi el ministre d'Espanya, senyor De Prat, el senyor Copesca, president de la Societat d'Amics d'Espanya, i nombroses personalitats romaneses de la política i de la literatura i l'art. — Fabra.

AVIACIO

Londres, 9. — Aquesta matinal, a les dues, ha sortit de l'aeròdrom de Lympne l'avioador australià Smith, que projecta batre el rècord Londres-El Cap, que actualment detenta la senyora Molisson. — Fabra.

Berplins, 9. — L'avioador austríac Victor Smith ha arribat a les 7.40 i ha tornat a sortir a les 8.45.

Es dirigeix al Cap. — Fabra.

Tunis, 9. — Ahir, a les 17.45, aterrà l'avioador austríac. — Fabra.

L'aprovació dels pressupostos dels Ajuntaments de la Generalitat aprova el pressupost de l'Ajuntament de Barcelona

L'emissió d'un emprèstid de 15.000.000 de pessetes al 6 per 100

Els regidors designats per l'article 29 cessaran tres dies abans de començar el període electoral

Per l'aprovació de pressupostos municipals

Article únic. — Per a l'adopció de l'acord d'aprovació dels pressupostos ordinaris i extraordinaris dels Ajuntaments en la primera sessió convocada per a aquest objecte, serà necessària la majoria absoluta dels regidors que formen la corporació. Si a la primera sessió no hi concorre el nombre de regidors necessaris per a prendre l'esmentat acord, es podrà convocar una nova sessió per a dos dies després, expressant la causa de la convocatòria, i en ella serà vàlid l'acord d'aprovació dels pressupostos pres per la majoria dels regidors assistents a la sessió.

L'aprovació del pressupost de l'Ajuntament de Barcelona

Article primer. — D'acord amb la sol·licitud de l'Ajuntament de Barcelona, fonamentada amb la necessitat d'antivellar el Pressupost d'enguany, se l'autoritza per a al·lugar les amortitzacions estipulades a les condicions de tots els Emprèstids Municipals, per durant un període de cinc anys, o sigui fins al dia primer d'abril de l'any 1938.

Article segon. — D'acord amb la sol·licitud de l'Ajuntament de Barcelona, igualment fonamentada, se l'autoritza: a) Per a poder elevar del 2 al 4 per 100 el tipus de participació en els ingressos bruts de les empreses explotadores de serveis públics, la qual participació reïu els drets i taxes per aprofitament especials de la via pública.

b) Per a poder elevar l'impost de solars sense edificis fins al 650 per 1.000 de llur valor en venda, establint-se una escala que anirà des del 3 per 1.000 fins al 650 per 1.000.

c) Per aplicar l'impost de lloguers a les cases de dissenys, les quals tributaran a raó del valor en renda de les habitacions ocupades, descomptant el 25 per 100, i els menjadors o cases de dormir, que tributaran segons el nombre d'habitacions, a raó del 15 per 100 de llur preu; i per aplicar aquest mateix impost de lloguers als magatzems exempts de contribució industrial en virtut del que estableix la Base 22 del R. D. d'11 de maig de 1926, fixant el tipus del 5 per 100 d'imposició quan es tracti de fabricues situades dins el terme municipal, i del 10 per 100 quan es tracti de magatzems del terme municipal de Barcelona.

d) Per elevar fins al 20 per 1.000 el tipus imposició actual del 19 per 1.000 de l'arbitri sobre el producte net de les Societats Anònimes i Comanditàries per accions que no tributen per contribució industrial.

e) Per establir un arbitri d'import igual als de les Societats Anònimes i Comanditàries per accions sobre els beneficis que obtinguin els particulars compresos en l'èpgraf segon, classe G de la tarifa segona, de la Contribució d'Utilitats i les Societats de tota mena que pagant per industrial passen a tributar per Utilitats de la tarifa tercera.

f) Per establir un arbitri sobre solars edificats i sense edificis, d'import el 545 per 100 de llur valor en venda, compatible amb la participació del 20 per 100 en la contribució urbana.

g) Per establir un arbitri sobre el preu dels bitllets dels espectacles públics de tota mena superiors a una peseta, excepte teatres, segons autoritza el R. D. de 3 de febrer de 1931, condicionant pel de 24 de març del mateix any.

h) Per poder imposar a les Societats Anònimes i Comanditàries per accions que tributen per l'arbitri sobre el producte net, com a quota mínima, l'1 per 1.000 o el 3 per 1.000 sobre el capital, equivalents al 3 per 1.000 i 3 per 1.000 sobre el capital amb què tributen com a mínim a l'Estat, a tenor de la contribució sobre les utilitats.

i) Per elevar les tarifes sobre el consum de llum, vius dolços, escumosos, vermouth i aperitius i vins que excedeixen de 16 grams, tots els quals tributaran a raó de 0,25, 0,50 i 1 peseta per litre, segons el pes respectiu de cada un dels articles excedents de 16 grams, o excedent d'aquesta sifra. Es considerarà igualment inscrit per arrodonir les fraccions de 0,05 pessetes, així com per establir una tarifa equivalent per capítols ambdues.

j) Per elevar el tipus de l'impost de lloguers fins al 30 per 100.

L'emprèstid de 15.000.000

Article primer. — Es autoritza a l'Ajuntament de Barcelona per a contractar un emprèstid de 15.000.000 de pessetes a la Generalitat de Catalunya.

Per les noves promocions de Catalunya

Principis generals de l'educació escoltista

Si bé sempre és oportú tenir una bona informació de totes les coses, hi ha moments en què l'oportunitat és més viva. Així mateix passa amb l'escoltisme. I, a criteri nostre, ara és un dels moments en què cal orientar l'opinió pública sobre aquest aspecte tan interessant de l'educació dels adolescents, que se'n diu educació escoltista.

Arreu del món és un problema l'educar els adolescents i els joves. De com sigui aquesta educació en depèn llur desenvolupament, i per extensió, l'evolució de llur país. Per això en tots els països cultes convergen l'acció de l'Estat i l'esforç dels particulars. En el millor dels casos l'escola és insuficient per a donar aquesta educació. Un dels mitjans més eficaços que hi ha avui és l'escoltisme. Ell complementa l'acció de l'escola i de la família i segueix l'adolescent en els seus propis passos.

Com que nosaltres ja fa anys que hi maldem, i més o menys modesta, hem fet una obra, en parlar-ne una mica. I com que la nostra actuació l'hem desenvolupada sempre dins de l'organització dels Minyons de Muntanya, parlarem dels principis generals de l'educació escoltista tal com hi són entesos i practicats dins la Germanor de Minyons de Muntanya, que no cal dir que són un ressalt fidel dels de l'escoltisme universal propugnats tothora pel seu il·lustre fundador Lord Robert Baden-Powell.

Nosaltres parlarem estrictament dels Minyons de Muntanya sense immiscir-nos en altres organitzacions. Entenem que només pot parlar amb autoritat el qui parla de les coses que ell fa o de les coses en les quals intervé, però no de les que siguin fetes o dites altrament. Així si cadascú parla del que li és propi, entre tots contribuïm a ben orientar l'opinió pública i a divulgar la pròpia obra perquè, coneixent-la, se'n puguin ajustar aquells que hi estiguin d'acord. La lleialtat és una qualitat escolta.

Algú ha dit que el més interessant de la vida és viure. Això, que pot semblar una vulgaritat, té un sentit precís. Del saber o no saber viure en depèn sovint la nostra felicitat. El saber viure no és cap fórmula mágica, ni cap encanteri, cap abjecte de preu a l'abast solament dels adinerats. És simplement un art. L'ideal humà serà, doncs, arribar a fer de la pròpia vida una obra d'art. Per aconseguir això caldrà fer de cada moment de cada dia un artista de la pròpia vida. És una obra personal que ningú no pot fer per a nosaltres. I això solament es pot aconseguir amb un gran esforç personal. Doncs bé: l'educació escolta és una idea de cadascú, el despertar aquest afany de superació, el promoure la voluntat d'esforç per a reeixir en aquesta lluita contra les pròpies misèries, de tot això se'n diu educació.

El millor educador serà aquell que hagi trobat un bon mestratge i que l'hagi seguit. Els covards no tenen aquí cabuda. La lluita és pròpia dels temperaments estrenus. Vegem si és important l'educació des d'un punt de vista personal i des d'un punt de vista nacional. Vegem com és feixuga la tasca. No en va ha estat un problema en tots els pobles i en tots els temps.

Per a seguir un bon mestratge cal trobar-lo, i per a trobar-lo, què cal? S'ha dit que la joventut té el deure de disciplinar-se i que té el dret de trobar qui l'orienti. Aquest dret i aquest deure han d'anar aparellats, si no es desvirtuen. Doncs bé: l'escoltisme dona aquest mestratge — el dret que té l'adolescent — i la joventut d'esser orientada està aplegant — el deure — de la seva mà. Com hi ha respost els joves i els adolescents?

Baden-Powell, educador, es donà compte d'aquest problema en veure la joventut del seu país mancada d'ideals generosos, mancada de caràcter i amb un bagatge de salut deficiència. I creà l'escoltisme. Aquest sistema d'educació fou tan encertat, respongué tant a la psicologia d'aquells als quals anava destinat, que el moviment prengué una gran volada i s'estengué per tots els països. Aviat hom notà la influència de l'educació escolta. Una nova joventut pujava: sana, generosa, disciplinada i amb tremp de caràcter.

"Quina fou, doncs, la fórmula mágica que obrà el miracle? Baden-Powell, condecorat a fons de la psicologia humana, de la psicologia de l'infant, la seguí en la seva evolució en la creixença i creà un mètode adequat per a educar exercitant aquelles facultats que més calia: anar establint aquelles hàbitudes que havien de forjar el caràcter i anar disciplinant amb tota suavitat les forces regnes de l'instint dels quals havien d'esser els futurs ciutadans. I això fet amb una traça extraordinària, ha convertit aquesta tasca d'educació en un bell joc. Ell mateix ho diu: "L'escoltisme és de pas una ciència abstracta i difícil".

si el veien en el seu veritable aspecte veureu que és més aviat un joc ple de moviment i de bon humor. Al mateix temps té una valor educativa, i (com la bondat) tant beneficia a aquell que dona com a aquell que rep".

En el Reglament dels Boy-Scouts de la Gran Bretanya hi ha aquests mots de Baden-Powell per capçalera:

"Regles sobre la manera de jugar el joc de l'escoltisme per a minyons."

Vegem com d'una cosa àrida, com és un reglament, en fa unes simples regles de joc. Dona un sentit esportiu a una tasca feixuga com és l'educació. Fa atractiu i simpàtic allò que fins ara era enutjós i pesat. Baden-Powell ha resolt el problema de l'educació dels adolescents amb una elegància insuperable. El minyó treballa, passa incomoditat, fa esforços, es disciplina, s'educa a si mateix, per pròpia voluntat, sense cap violència i amb goig evident.

Un dia constatarem un distingit amic nostre, company del Consell General, amb una gran sagacitat, la diferència que hi havia entre la nostra organització escoltista i les organitzacions de tota mena que existien, en el fet que el Minyó de Muntanya que vol entrar a formar part de la Germanor, ell ho sol·licita, i no és admes fins que ha sofert un examen d'aptitud i ha fet la promesa solenne d'esser fidel als principis del moviment escolta. En les altres entitats i organitzacions hom prega a la gent de fer-se soci. En el primer cas, el Minyó de Muntanya es considera honorat de què se l'admeti a l'organització i se sotmet a un examen previ d'aptitud i a la promesa de fidelitat als principis. En el segon, l'entitat demana com a control màxim que el nou soci sigui proposat per un parell de socis. El procediment és prou eloqüent i estalvia comentaris.

Heus ací la promesa que fa el Minyó de Muntanya:

"Per la meua honor jo prometo fer tot el que pugui:

Per a complir els meus deures envers Déu i la Pàtria.

Per a ajudar tothora l'altra gent.

Per a obeir la Llei dels Minyons de Muntanya."

La idea de Déu és una idea universal. La fidelitat a la Pàtria és una condició indispensable que a Catalunya no podrà ésser mai negligida. L'ajudar tothora l'altra gent implica un sentit social de primer ordre i una gran qualitat a adquirir, per nosaltres catalans, s'entén i egoistes com som. L'obeir la Llei dels Minyons de Muntanya vol dir acceptar la disciplina d'un guiatge lliurement establert.

Damunt d'aquestes bases fonamentals es basteix l'educació escoltista. Les característiques principals de la Llei dels Minyons de Muntanya són una exaltació del sentiment de l'honor, del patriotisme, de la cooperació ciutadana, del control de si mateix, del desinterès personal davant de les dificultats.

Un element essencial de l'educació escoltista és conèixer la naturalesa i la vida a l'aire lliure. Es un retorn a la simplicitat de la vida, a les valors autènticament humanes. La vida al camp i a la muntanya amb tot l'atractiu de l'aventura i del risc.

Despertar les dots d'observació i de comprensió dels minyons, el sentiment de la bellesa, pensaments enlairats i un coneixement sa de les lleis de la vida. Breu: l'educació escolta és una educació dels sentiments i del caràcter en un normal desenvolupament físic de l'adolescent dins el marc de la vida a l'aire lliure. I això fet amb tota la joia i tot l'optimisme propis de l'edat. Què és que no se sentirà captivat per una obra semblant?

Heus ací els principis que informen l'actuació dels Minyons de Muntanya, resolt fidel dels propugnats per Baden-Powell, l'il·lustre fundador de l'escoltisme.

La tasca feta fins ara és la millor demostració de llur eficàcia i el millor estimul per a seguir aplicant-los amb tota fidelitat.

AMADEU SERCH

FUTBOL

EL CALENDARI PER AL TORNEIG DE PROMOCIÓ A LA PRIMERA CATEGORIA

Adans d'ahir, a la nit, a la Federació Catalana de Futbol es verificà el sorteig per a deixar establert el calendari de la promoció a la primera categoria. Donà el següent resultat:

10 març: Martorell-Granollers. Girona-Badalona. Huro-Sans. Manresa-X.

Ariseu els nostres col·laboradors de la Societat d'Esports que, amb l'objecte de descomptar el nostre local del carrer de les Cortes Catalanes, a compta del pròxim diània, dia 12, la

REDACCIÓ ESPORTIVA

de LA PUBLICITAT serà traslladada al carrer de

Barbà, núm. 13

(Tel. 19603)

on trobareu que ens trobareu els originals a publicar en la dita Redacció. Fem el mateix procés als clubs i altres entitats esportives que ens trameten notes i comunicacions.

Granollers-Girona. X-Martorell. Sans-Manresa.

2 abril: Girona-X. Huro-Granollers. Sans-Badalona. Martorell-Manresa.

3 abril: Granollers-Sans. X-Huro. Martorell-Girona. Manresa-Badalona.

10 abril: Martorell-Huro. Sans-X. Badalona-Granollers. Girona-Manresa.

23 abril: X-Badalona. Sans-Martorell. Girona-Huro. Manresa-Granollers.

Els partits de la segona volta es jugaran amb els terrenys canviats, en les dates 7, 14, 21 i 28 de maig; 4, 11 i 18 de juny.

La X fixada en les dates d'aquest calendari pot correspondre al Reus o al Santboi, ja que ambdues equips quedaren empatats en puntuació per al cinquè lloc del Torneig de Classificació.

AVIACIÓ

"El moment aeronàutic de Catalunya"

conferència per Josep Canudas

Dimecres a la nit, Josep Canudas va exposar al local de "Falçots", de Palestra, una conferència sobre "El moment aeronàutic de Catalunya", davant d'abundosa concurrència, fortament interessada a escoltar el popular pilot.

Canudas va fer remarcar com és molt relatiu el qualificar l'aviació realitzada fins avui a casa nostra, puix que mentre algú, amb sospitosos esperit derrotista, declara la mikrada dels resultats obtinguts, es pot molt bé, i aquesta és la posició justa, comparar aquests resultats amb el deficientíssim ajut rebut, i en aquest cas és precs confessar que l'entusiasme i el treball dels pocs que es dediquen a l'aviació ha donat fruits satisfactoris i prometedors.

El conferenciant va fer un llarg balanç dels resultats aconseguits fins avui, i tot seguit va esbossar el programa important de la tasca aeronàutica que cal realitzar. Es necessari protegir per tal que no perdin l'entrenament als quaranta pilots catalans que constitueixen un magnífic equip de personal volant disponible.

Igualment és imprescindible proporcionar un ajut al grup de Clubs que es dediquen al vol sense motor, puix que d'aquesta activitat es poden esperar els millors resultats per a la causa aeronàutica de Catalunya. És convenient esperar, per mitjà de primes, els aficionats que estan en situació d'adquirir avions per a ús privat.

Referint-se a l'Aeroport, proclamà la necessitat, no combatuda per ningú, d'una realització preceptiva, puix que es tracta del centre bàsic, no a l'ament de les línies internacionals, sinó de tota l'organització aeronàutica catalana.

També expressà l'opinió que complementant l'Aeroport de Barcelona, hom s'ha de preocupar d'establir una veritable xarxa de camps i aeròdroms per totes les comarques de la nostra terra on existeixen en potència algunes línies turístiques força importants.

En acabar la conferència, que fou illustrada per nombroses i interessants projeccions, En Josep Canudas va recollir abundant i llarga i plaudiment.

ATLETISME

La Federació Catalana d'Atletisme ha seleccionat els següents atletes per tal de formar part de l'equip representatiu de Catalunya en el XVIII Campionat d'Espanya de Cross-Country, que tindrà lloc diumenge vinent, a les onze del matí, a l'Hipòdrom de Can Tunis: Pel, Gracia, Mur, Esmandia, López, Navarro, Mengot, Santacana, Clemente, Rodríguez, Bris, Col, Andreu i Roca. Aquests atletes hauran de presentar-se a l'Hipòdrom de Can Tunis, a les deu del matí, per tal de rebre les instruccions necessàries del preparador senyor Mestre.

BASE-BALL

La F. A. E. E. T., amb la col·laboració de Catalunya B. B. C., preparen una conferència per al dia 12, a tres quarts d'onze del matí, a càrrec del senyor Oscar Lorenzo, sota el tema "Les ventajoses del Base-Ball com esport". Cal que hom es presentzi d'invitació a la F.A.E.E.T. (Urgell, 167) o a la Lliga Oficial (Bòria, 17).

BOXA

No hi haurà Flix - Kid Francis avui a París, com s'havia anunciat. Dickson ha dit que no havent-se posat d'acord els esmentats pugils sobre el pes havia anul·lat el combat i a supès la vetllada de la Sala Wagram, que és on s'havia de celebrar.

— Uzdoud es troba ja a València per tal de disputar el dia 18 l'anunciat encontre entre ell i l'alemany Ghering. Paulino s'entrenarà a Torrente.

— A València se celebrarà dissabte una reunió del principal combat de la qual és Mir contra Canet. Mir perdé a Barcelona en el seu darrer combat contra Tejero. En la mateixa vetllada Alós serà enfrontat a Badia.

— Ignasi Ara, que ha estat requerit pel seu manager senyor Talonera perquè vingui a residir a Barcelona, ha de bixar el dia 25 del corrent a Bilbao contra William Thomas.

— Avui, a Madrid, Amador serà enfrontat a Max Izane, i Ponce de León a Pantera de Sabugo.

— El manager de Pierre Charles ha dit que per cap diner no tornaria a oposar al seu "poulain" a Young Stribling i que està en negociacions per a oposar-lo a Paulino Uzdoud en match a celebrar a Barcelona, vàlid per al Campionat d'Europa dels pesos forts.

— Els veterans pesos forts Larry Gains i Georges Cook boxaran per tercera vegada a Londres el 3 d'abril en match vàlid per al títol de campió de l'Imperi britànic, que ostenta el primer.

— Amb l'objecte de realitzar una "tournee" per Sud-Amèrica s'embarcaran el dia 18 a Hamburg, amb destinació a Venezuela, els boxadors alemanys Duebbers, Besselman i Harry Stein, els quals es proposen actuar a Venezuela, Colòmbia, Xile, Argentina i Uruguai.

— El campió de França dels pesos lleugers, Deckmyn, boxarà dissabte a París amb Sarfati. Després d'aquest combat pensa anar a Brusselles, on serà enfrontat a Sybille pel Campionat d'Europa de la categoria.

— L'empresa Barcelona-Ring ens comunica que ha obtingut la signatura d'Oroz per a oposar-lo dimecres vinent, al "Nuevo Mundo", a Miquel Martínez, en match vàlid per al Campionat d'Espanya dels welter, que ostenta el primer.

B O X A

LA I. B. U. PROTESTA...

El Comitè d'Urgència de la I. B. U. ha decidit per unanimitat protestar prop de la Comissió de Boxa de l'Estat de Nova York, sobre l'atribució per aquesta Comissió dels títols de campions del món de boxa, particularment de l'atribuït a Ben Jeby, com a pes mitjà.

La I. B. U. reconeix com a poder esportiu dels Estats Units la National Boxing Association, que és filial seva. Les decisions de la Comissió de Boxa de l'Estat de Nova York no representen més que les decisions d'un dels 48 Estats de la Confederació americana.

Aquestes decisions reaccionen explícitament pel fet que l'anàlisi als Estats Units d'alguns boxadors estrangers que podrien pretendre els esmentats títols ha estat recentment interdicta. Aquesta seria prou bastant a justificar, si n'hi hagués necessitat, la protesta del Comitè d'Urgència de la I. B. U. prop de la Comissió de Boxa de l'Estat de Nova York.

FUTBOL

Diumenge es jugarà el primer partit final del torneig de la Tercera Divisió entre el Badell i el Saragossà; agut primer partit tindrà lloc a Badell.

— Vicenç Piera ha rebut un interessant oferta d'un club parisienc: 1.500 pessetes mensuals i 25.000 pessetes per signar la sifra. Piera es reserva de moment la contestació.

— Diumenge vinent es jugarà el torneig de classificació Granollers - Huro, per al primer lloc, es jugarà a Terrassa, i Santboi - Reus, per decidir quin dels dos Clubs prendrà part en la promoció a primera Lliga, a Vilafraça.

— El Castelló seguirà el torneig de Lliga fins al final: el partit que havia de jugar diumenge contra el Corunya es considera perdut pel Castelló. Amb el Celja jugarà el dia 23 d'abril.

— Josep Samitier i el Barcelona han liquidat en forma ben cordial; Samitier ha renunciat la quantitat que li corresponia en el benefici a Piera, però s'interessarà per les quotes pendents, les quals, després d'un canvi d'impressions entre els elements directius del Barcelona, han estat cancel·lades. Ha existit sempre en les entrevistes sostingudes entre l'antig jugador i els directius del Barcelona una franca cordialitat.

— Frits Stier, de 76 anys, que havia jugat de mig-ala en equips alemanys i que fou el primer jugador desqualificat per professional per haver-se obsequiat amb unes sabates de futbol, ha mort a Frankfurt.

— Durant la primera quinzena del mes de juny anirà a Montevideo el "Rapid", de Viena, per tal de jugar diversos partits a l'Uruguai.

— Els jugadors austríacs seguiran després una excursió a través de la República Argentina, Xile i Brasil.

NATAIÓ

Els premis del festival de natació dels "Amics dels Esports" es repartiran durant el descans del ball de gala que se celebrarà dissabte a la nit al Teatre Parthenon. Ultra la invitació feta al Club Femeníl d'Esports i al Club Natació Barcelona, hi ha les de diverses entitats esportives que han volgut cooperar al primer aniversari de l'entitat "Amics dels Esports". Ha promès també la seva assistència la senyoreta Antonieta Arqués, reina de les modistes barcelonines, amb la seva Cort d'honor, les quals donaran un relleu més selecte i simpàtic a la festa de dissabte a la nit.

REM

El Comitè de Rem del Club de Mar del G. A. D. G. L. prepara, per tal de concórrer a les regates Copa Primavera, unes eliminatòries a l'objecte de classificar els equips que hauran de representar-lo en les proves de iols, ontriggers a quatre i ontriggers a dos.

TENIS

A Montecarlo l'equip del Barcelona L. T. C., format per E. Malar i A. Durall, ha vençut novament l'equip anglès, integrat per Austin i Olliff, per 6-2, 6-4 i 7-5.

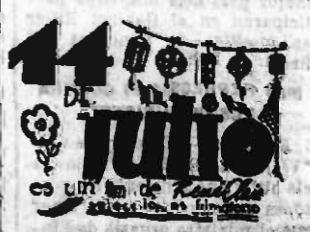
Amb aquesta victòria, Malar-Durall ha ben classificat per a la semifinal de la prova internacional "Butler-Trophy".

B O X A

TIVOLI

DILLUNS A LA NIT, EN SESSIO DE GALA (STUDIO - CHINESE)

Presentació del darrer film de

Es despatxen localitats, ceny augment de preu, a les taquilles del Tivoli

GOTEI MARES

SULFUROSES DE BAR

LA MEDICAMENTACIÓ SULFUROSA A DOMESTIC

